

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0
6 மாதம் ரூ. 3 12 0
புற நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—

வேளாளர் தெரு,
புரையாக்கம், சென்னை.

Vol 6.]

1933 அக்டோபர் 20

[No. 28

பொருளடக்கம்.

1. தலைவங்கம் (Leader)	533	6. அப்பர் (64-கலை, வியாசரணம்—பெயரும், இடையும்.)	
2. கம்பராமாயணம் (சுடாபு வயிர் நீத்த படலம்) T. N. சேஷாசலம் B.A.B.L.	535	E. N. தனிகாசல முதலியார், B.A., B.L.,	542
3. காற்றுமழை (அங்கம் 2, களம் 2.) Shakespeare's Tempest	537	7. சம்மாழ்வார் வைபவம் (5-ம் பத்து, 5-ம் தசகம்)	
4. தமிழ்ப் பாடம் அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவேங்கடமலை	539	K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A.B.L.	544
5. கவித்தொகை (பாலைக்கவி, 17) T. A. கணசுப்பாபதி முதலியார்	542	8. அமீல் T. R. இராஜகோபால்	545
		9. பொதிகை நிகண்டு (பா-காரம்) S. வையாபுரிப் பிள்ளை B.A.B.L.	547
		10. வந்தமானம்	548

கலாநிலயம்

வால் வேறு வாய் வேறு.

“வாலைப்பிடித்த திருக்காதே, கடிக்கும்” என்று தரித்த அன்னையை நோக்கி, “ஏனம்மா, பூனை வாலிலை கடிக்கும்?” என்று ஒரு சிறுபிள்ளை கேட்டான். இக்கேள்வியின் அடங்கிய இரகசியம் ஆராயத்தக்கது. பூனைகள் வாலால் கடிப்பதில்லை என்றவரையில் இந்தப்பிள்ளையாண்டணுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஏனினும், இழுத்தது வாலைப்போயினும் கடிப்பதற்கோ பூனையின் வாய் வந்துசேரும் என்பதை எண்ணி, வாலை இழுப்பதற்கும் வாய் கடிப்பதற்கும் உள்ள தொடர்பைச் சேர்ப்பதற்கு இன்னும் இச்சிறுமனம் பரிலைவில்லை.

இவ்வகைத்தில் வால் இருப்பது பூனைக்குமட்டுமே யன்றி; இழுப்பவர்களும் பின்னேகொண்டுமே யல்லர். மனிதர் விவகரிக்கின்ற விடயங்கள் அனைத்திற்கும் இழுப்பதற்கோர் வாலும் கடிப்பதற்கு ஓர் வாயும் இருக்கின்றன. ஒன்றன் வாலைப் பிடித்திருக்க நினைக்கின்றோமோ வாயின் இருக்கையைப் மார்தர் மறவாராயின், இத்துணைக் கடிப்படாமல் தப்புவார். நாம் எவையெவை எவ்வெவ்வளவு அறிவோம் என்பதை மார்திரம் நிச்சயம் செய்துகொள்வது, உலகத்தில் விவகரித்து உய்வதற்குப்போதாதது. இதிலேறி நிற்போமாயின், நாம் பூனைபின் வால் கடிப்பதில்லை என்ற வளவு அறிந்திருந்த பிள்ளையின் கதியைக் கைப்புண்ணிற் கண்டுகொள்ள நோகும். வாலைப் பிடிக்க நினைக்கும்போது பூனையின் வாய்ப்புறத்திலும் ஒரு கண் இருக்கவேண்டும். இல்லையெல் வாலினைப் பிடித்த கையினது பேதைமை பூனைபின் பல்களின் வரிசையால் நம்முடைய இரத்தமே கொண்டு பொறிக்கப்

படுமன்றே. பாம்பின் பல்லைப் பிடித்தாலும் பிடிக்க வாம், பூனைபின் வாலைமார்திரம் இழுக்கலாகாது. பிடிக்கப்போகின்ற பல்லே கடிப்பதுமாகும் என்பதை அறிவோமாதலின் அதற்கேற்றபடி காத்துக்கொள்வோம்; மற்ற, கடிப்பது வேறென்றே யிருத்தலினால் வாலைப் பிடிப்பது விபத்தாக முடிக்கின்றது. இந்தச் செய்தியை இக்காலத்துப் பொதுஜன இயக்கங்களோடு சேர்ந்து நோக்க நன்மையுளது.

இக்கால இயக்கங்களின் நோக்கமுனைத்தும், பெரும்பாலும் ‘முன்னேற்றம்’ என்னுமோர் கருத்தினால் பொதுவுற அடங்கும். இப் பூனையை வளர்க்கப் புகுகின்றனர் சில மனிதப் பிள்ளைகள். அதுமேவா சிறிது வளர்ந்ததும், பிள்ளையின் விருப்பத்தின்படி எப்பொழுதும் அப்பிள்ளையின் கைக்குள்ளே அடங்கியிருக்க இசையாமல் தன்னுடைய இரையைத் தேடிக்கொள்ளப் புறம்படுகின்றது. அப்பொழுதுதான் மனிதன் அதன் வாலைப்பிடித்து இழுத்துத் தன்வெருகே நிறுத்திக்கொள்ள முயல்கின்றான். வந்தமானம் பத்திரிகைகள் முதல், வந்தகத்துறைகள் சிவாகமுறைகள் பள்ளிக்கூடங்கள் பாலூரிமொளங்கள் அணைய பல வந்திரேறி விடுதலை சந்தரங்கனின் நிலயமுனை முழங்கப்படும்சட்டசபைகள் ஈடுகயாலும்சேர்ந்துஇம்முன்னேற்றப் பூனைபின் வாலாகி நிற்கின்றன. “மைத்த, பூனை போகட்டும், இவ்வாலின் எப்படிக்கையும் பற்றி இழுக்காதே, தீதுவரும்” என இயம்புவாருமேனும், “வாலா கடிக்கும்” என்று மறத்த அப்பிள்ளை போல், சனங்கள் அதன்பொருளையும் வினாவையும் அறிந்துகொள்ளமாட்டாத தவர்களாய்க் கழிகின்றனர்.

முன்னேற்றம்' என்னும் முழக்கிதழே இன்னவைகளைப் பற்றிக்கொள்வதால் வரும் ஆக்கினை எடுத்தெடுத்தது விளம்பியுள்ள, எமர்ஸன், ஆர்னால்ட், கார்லீஸ், ரஸ்கின், டென்னிஸன், ஸ்கீல்டன், ப்ளேட்டோ, அந்நிய எத்தனையோ பல வித்தகர்தம் வாசகங்களை இவ்விதழ்களில் வரைந்திருக்கின்றோம். அன்னவைகளோடு சேர்ந்தும், ஹீலெய்ரி டெல்லாள் என்பவர்தம் உரைப்பையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.—

“It is from secondary impressions divorced from reality that a contempt for the past arises, and that the fatal illusion of some gradual process of betterment of progress vulgarises the minds of men and wastes their efforts. It is from secondary impressions divorced from reality that a society imagines itself diseased when it is healthy, or healthy when it is diseased. And it is from secondary impressions divorced from reality that springs the amazing power of the little second-rate public man in these modern machines that think themselves democracies.”.....It is the newspapers that turn an honest fool into a jingo.”

[உண்மையை முழுதும் உணராமல் ஒவ்வோர் அம்சமே (பூணையின் வாலைப்போல) சிறிது தெரிந்திருப்பதே முன்னேற்றம் என்ற கருத்துக்கொண்டு மாறுடமணம் இழித்த நற்புகள் விழுவதற்கும், உண்மையை தீமையென்றும் தீமையை உண்மையென்றும் மயங்குவதற்கும், ஜனநாயகங்களென்று தம்மை எண்ணிக்கொள்ளும் தற்கால செல்வாக்குப் பெறுவதற்கும், காரணம் ஆகின்றது.யாதொன்றும் அபிப்பாத அசட்டனை ஆரவாரக் கலகக்காரனாகத் திரித்துவிடுவன வர்த்தமானப் பத்திரிகைகள்—என்பது இவ்வாங்கிலவாக்கியங்களின் கருத்து.]

அல்லது, கல்விபிணகலத்திலும் கருத்தினது ஆழத்திலும், நீதியின்பால் நிலைத்த நினைவிலும் மிகவுயர்ந்த ஸார்ட் ஆக்டன் (Lord Acton) என்பவர், வேறொரு ஆர்னாட் சிந்தனைப்பயிற்சுவருமாமு எடுத்தது வரைந்திருப்பதும், இங்குக் குறிப்பிடற்குரியது.

“Clever men are not wanted for the making of laws, because clever men and their laws are the root of all mischief. Nature is a better guide than civilisation, because nature comes from God, and His works are good; culture from man, whose works are bad in proportion as he is remoter from natural innocence, as his desires increase upon him, as he seeks more refined pleasures and stores up more superfluity. It promotes inequality, selfishness, and the ruin of public spirit.

இவைபின்பற்ற உறுதிமொழிகள் பல இதன்முன் இவ்விதழ்களில் எடுத்தது எழுதப்பெற்றிருக்கின்றனவாதலின், உதாரணங்கள் இனிப்பெருக்கவேண்டாம்.

இத்தனை வித்தகர் இன்னவாறு ஒத்த கருத்தினராய் உரைத்திருக்கின்ற இவையனைய மொழிகளின் உண்மையைச் சார்ந்து, ‘வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளைப் பற்றுகிறீர்’ என்றும், ‘வர்த்தக முறைகளைத் தோடாதிர்’ என்றும், ‘சட்டசபைகளைக் கொள்ளாதீர்’ என்றும் கூறி, ‘அன்னவை செயலிசேல் அடையும்கேடு’ என்று சாற்றுங்கால், ‘பூணையின் வாலைப்பிடிக்காதீர்’ என்று தலித்து அண்ணக்கு அப் பிள்ளை உரைத்த பதிலளவே பகர்ந்து மக்கள் நிற்றின்றனரே. இத்தகையதொரு, பொதுஜன மனப்பிரமைபினைன்றும் உயராத மக்கள் கேட்கின்ற கேள்வி, அச்சிறுவன்கேட்டதுபோன்றே இயற்கையால் மிக எளியது. வர்த்த

தமானப் பத்திரிகைகளைக் கொடுக்கும்? பள்ளிக்கூடங்களாக கொடுக்கும்? சட்டசபைகளைக் கொடுக்கும்? வர்த்தகப் பெருக்கமாத நம்மைக் கொடுக்கும்? என்பார்—எவ் கூடங்களும் இவைகள் இருக்கின்றனவே, கொடுக்குமாயின் இருக்கும்மே’, என்னும் எண்ணம் ஒன்றுவேறு அவர்களுக்கும் அக்கேள்வியைக் கோப்பதற்கு உறுதிமைய அளிக்கின்றது. அத்தகையன—பெருநகரநிகரையும் உலகம்களும் பரவியிருக்கின்றன.

‘முன்னேற்றம்’ என்னும் அர்த்தக் கருத்தே முழுப் பொய்—தாயின்றிப் பிறந்த பிள்ளையை நிகர்க்கும் அது. ஆயினும் அவ்விடயம் வேறு. இதன்பொய்க் மையை நாம் முன்னர்ச் சிறிசில விடக்கிரும் விளக்கியிருக்கின்றோமாதலின் இங்கும் விரித்துரைக்க நினைத்திலம். மறநிது, அதுதான் இந்தக் கட்டுரைவரையில் எவ்வாறுயினும் ஆகுக. இழுக்கின்ற வரவிற்றுகு உரியதாகிய பூணையுக்கல்லது என்பதை நினைவுபடுத்துவது இப்பொழுது நாம் இங்கு வரைந்துவருவதன்றோக்கம்.

ஆதலின், வர்த்தமானப் பத்திரிகைகள், பள்ளிக்கூடங்கள், சட்டசபைகள், வர்த்தக கைத்தொழில் வகைகள் இவை நம்மை எப்படிக்கொடுக்கும்? (கடிக்கும்?) என்று கேட்கவேண்டாம். இவைகளின் நியதன்மையை முன்னர்த் தனித்தனிவிளக்கியிருக்கின்றோம். இன்னவைகளில் ஊடாடும்படி நம் மனத்தைப் பழக்கப்பழக்க, அதனால் மயங்கிக்கின்றித்த மாறுடமணமாத பொதுஜன வாழ்க்கையை இம்மை மறுமைய இரடிக்கும் உதவாவண்ணம் கொடுக்கின்றது. அமைதி இருக்கவேண்டியபடி இடத்தில் ஆரவாரங்களைக் கிளர்ந்திவிடின்ற இவைவாய்ப்பிவையுயவர்களை வழக்காளிகளாக்கிவிடுவதற்கும் காரணம் இவைகளே. தெளிபிவேண்டிய மனம் இவைகளால் குழம்பிவிடுகின்றது. முன்னேற்றமென்னும் அப்பொய்ப்பூணை, இவ்வாவினைத் தோடடவளவில் நம்மீது சீறி விழுக்கின்றது. இந்துப் பூணைபு அத்தன் வரவினேடு போகவிடுதலே நலம். இவைகளெல்லாம் தீமையாயின் நாம் வேறு என்னதான் செய்வது என்று ஒருவரும் வினவவேண்டாம். இன்னது செய்வதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாதவரையில் ஒன்றுக்குச் செய்யாமல் சும்மா இருப்பதே அறிவு. மனிதர் சும்மாவிரும்பாராயின், காலமே, செய்யத் தருவதைக் கற்றுத் தரும். காலத்தின் செல்வாக்குச் சிறியதன்று, காலத்தினேடு இவ்விடயத்தில் நமக்குக் கைதந்து உதவவல்லவர்கள் கவிசேன. இதே கருத்தைப் பெல்லாள் என்பவரும் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்—

“Time must always ultimately teach. The Poet, in some way it is difficult to understand (unless we admit that he is a seer) is also very powerful as the ally of such an influence. He brings out the inner part of things and presents them to men in such a way that they cannot refuse but must accept it. But how the mere choice and rhythm of words should produce so magical an effect no one has yet been able to comprehend, and least of all the poets themselves.”

சொற்றொடர்களும் சீருவையு சந்தங்களும் இவ்நணம் மனிதர்மனத்தில் நல்வண்ணத்தை நயமுறத் திரட்டித்திருக்கின்ற உண்மையைப் பின்பற்றியே இக்கலாநிலயம், புலனாபெரும்கள்தம் செயலிய மொழிகளில் மனிதர் பழகுதற்குரிய சாரணங்களைச் செய்துத் தருவதன் விவரென்று இவ்வாறு கருத்தைச் சொல்லுத்தாமல் காத்துவைக்க முயல்கின்றது.

க ம் ப ர ர ம ர ய ண ம்

ஆறாவது கார்டம்—8. சபாபு வுயிர்த்த படலம்.

[522-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

விரைய விளம்பலோ மறைய வருதல்.

புரங்கனோடு விலங்குகளும் திகைப்படைய, சிதை யின் அருகு இராவணன் சேர்தலும், அங்குநிகழ்ந்தவற்றை முதலில் வான்மிகமுனிவர் கண்பிரைத்த வண்ணம் அறிந்தாலன்றி, கலைநலந்தெரிந்த கம்பர்தம் பாசார்க்களின் சுவை முறையையும் உணர்தல் அருமையாரும். சிதைக்கண்டவுடன் இராவணன் மன்மதபாணத்தால் மொத்தனையு அவளோப்பின்வருமாறு பலபடி புகழ்த்தொடங்கினான் என்று வான்மிகமுனிவர் தொடங்குகின்றார்—

“பொன்போன்றமேனியை உடையவராகி மஞ்சள் பட்டுத்துத் தாமரை ஓடைபோல அழகான தாமரை மலர் மாலையை அணித்திருக்கும் நீக்கன் யாரம்மா? அழகான முகம்படைத்த மாசே, நீக்கன் யார்? கீர்த்தியோ? அழகோ? லக்ஷியோ? அப்சரகோ? ஐசுவரியத்தின் உருவமோ? அல்லது தனது இஷ்டம்படி சஞ்சரிக்கும் ரதி தேவியோ? உங்களுடைய பற்கள் ஒன்றுபோல எல்லாகவும் அழகாகவும், கூரிய நுனிகளையுடையவராகவும், வெண்மையாகவும் இருக்கின்றன. உங்கள் பற்கள் விசாலமாகவும் மிஷ்களக்கமாகவும் செவ்வரி பற்கத்தையாகவும் சுருவியகளுடையவராகவும் உள்ளிருக்கின்றன. கடிபாகம் விசாலமும் பெருமனும் யிருக்கின்றது; துடைகள் யானையின் துதிகைபோலத் திருண்டுபுத்து இருக்கின்றன. தனக்கள் விம்பிப் புடைத்து இறமயத்து மணியிடக்கண்ணித்து பனம்பழத்துக் கொப்பாக விளங்குகின்றன. அம்மணி, உங்கள் புன்னகையும், பற்களின் அழகும், சண்களின் ஓளியும், உங்கள் மௌனியும் ஆற்றுகீர் கரையைக் கரைத்துக்கொள் டோடுவதைப்போல என் உளத்தை முழுதும் சுவர்த்துவிட்டன. பிடிக்கடக்கின இடையையும் அழுவிய கூத்தலையும் உடையவரே, உம்மைப்போல இல்வளவு அழகான பெண்ணைத் தேவப் பெண்களுள்ளும், சுந்தர்வயகி னன்றரப் பெண்களுள்ளும் காள் பார்த்த தில்லை. இவ்வுலகத்தில் மிக உத்தமமான உங்கள் அழகும், இனமையும், சாயலும், நீக்கன் காட்டில் வசிப்பதும் எல்லாம் என் மனத்தை மயக்குகின்றன. தக்களிஷ்டபடி உருவத்தை மாற்றிக்கொள்ளும் கோடிய அரக்கர்கள் வளிகள் காடுஇது. ஆகையால், நீக்கன் காட்டுக்குத் திரும்பிப் போகவேண்டும். கசரத்தினும் பட்டணத்தினும் அழகான மானிகையின் கண்ணும் கல்வாசனகிரம்பிய பூஞ்சோலைகளும் நீக்கன் வளிகளேவண்டும். உயர்த்த மாலைகள், உயர்த்த உணவு, உயர்த்த புடவை, உயர்த்த புருஷன் இவைகள் எப்பொழுதும் உங்களுக்கு கிருக்கவேண்டுமென்று காள் என்னுகின்றேன். மாசே, நீர் யார்? ருத்திரர்கள், வசுக்கள் தேவர்கள் இவர்களுள் யாரைச் சேர்த்தவர்? நீர் தேவகன்னிகை என்றே காள் எண்ணுகின்றேன். இக்காட்டிற்குக் சுந்தர்வர்கள், தேவர்கள், இன்னவர்கள் ஒருவரும் வரமாட்டார்கள். இது அரக்கர்கள் வரும் இடம். நீர் எல்லாறு இங்கு வந்தீர்? இவ்வீட்டில் சஞ்சரிக்கும் குரங்கு, சிங்கம், புலி, யானை, கரடி, செங்காய் கழுதைப்பூவி முதலிய விலங்குகளைக் கண்டு நீர் எவ்வாறு பயப்படுகின்றீர்? இந்தக் காட்டில் தனியே இருந்துகொண்டு இவ்வீட்டில் சஞ்சரிக்கும் வெகு பலம் பொருத்திய பயங்கரமான மதயானைக் கூட்டங்கள் கண்டு எப்படி நீர் பயப்படாமலிருக்கிறீர்? நீர் யார்? யானைச் சேர்த்தவர்? எங்கிருந்து வந்திருக்கிறீர்? என்னத்திற்காகக் கோடிய அரக்கர்கள் சஞ்சரிக்கும் இத்

தண்டகவனத்தில் தனிமையாக வளித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்? என்றுள்.

சீதை, தன்னைக் கவர்வதற்காகச் சந்திரபிரி வேஷம் பூண்டு வந்த இராவணன் இன்னவ்வாறு கேட்க, தனக்குள்ளே “இவரோ கமது அறிதி. மேலும் பிராமணர். கேட்டதைச் சொல்லாவிடில் இவர் கம்மைச் சப்பிப்ார்” என்று கொஞ்சகேரம் யோசித்துப் பின் அவனைப் பார்த்துச் சொல்லுமாறு—“உங்களுக்கு கண்மையுண்டாகு. காள் யிதிலைக்கு அரசனான மகாத்தமாவாயி ஜனகமகாராஜாவின் குமாரி; இராமருடைய அன்பான மானவி. என் டெயர் சீதை. இங்ஙாறு வம்சத்தரசர்கள் மாணிகையில் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் வசித்துப் பலவித போகக் களையும் அனுபவித்து என்னுடைய இச்சைகள் எல்வாம் சிறைவேற்புப்பெற்றேன். பிரகு, பதின்மூன்று வருஷத்தில் தசரதமன்னரானவர் தமது மந்திரிமார்களுடன் யோசித்து இராமருக்குப் பட்டாயிடுகேசகம் செய்துவைக்கச் சீர் மானித்தார். அவ்வாறு பட்டாயிடுகேசத்திற்கு வேண்டிய சாமான்கள் எல்லாம் வந்து கித்தமாயிருக்கும் பொழுது எனது மாமிமார்களுள் ஒருத்தியாகிய கைகேயி தனது கணவரிடம் ஒரு வரம் கேட்டாள். அவள், சந்தியவந்தராகிய ராஜேந்திரமருத்துத் தான் செய்த உபகாரத்தை நினைப்புமுடி அரைரைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டு என் கணவனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டும் என்றும், பரதனுக்குப் பட்டக் கட்டுவென்றமென்றும் இரண்டு வரங்களைக் கேட்டு: “இராமன் பட்டத்துக்கு வருவதாக இருந்தால் காள் புகிக்கவும் மாட்டேன், திர்த்தபானம் செய்யவும் மாட்டேன், தாக்கவும் மாட்டேன், என்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன்” என்று சொன்னாள். இவ்வாறு கைகேயி சொல்ல மதிப்பியாகிய என் மாமனார் அவளோப் பலவித செல்வங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டியார். அவள் அத்தகு உடன்படிக்கை அப்போது என் கணவனுக்கு உடற்படுத்தாது; எனக்கு வயது பதினெட்டு. என் கணவர் இராமர் என்னும் பெயரால் உலகமெங்கும் புகழ்பெற்றவர். அவர் சத்தியமும், கற்குணமும், கல்வொழுக்கமும், பார்த்த விழியும் நீண்ட கைகளும் உடையவர்; பிராணிகளுக்கெல்லாம் எப்பொழுதும் கண்மையே செய்பவர். அப்படியிருக்கும் வெகு பராக் திரமும் பொருத்தியவராகிய என் மாமனாகிய தசரத் கைகேயியின் மனம் கோணமலிருக்கவேண்டி இராசருக்குப் பட்டாயிடுகேசகம் பண்ணவில்லை. பட்டாயிடுகேச கிரித்தமகாத் தந்தையிடம் சென்ற என் பர்த்தாவாகிய இராமரைப் பார்த்துக் கைகேயி “இராமகவா, உனது தந்தை என்னிடம் செய்திருக்கும் கட்டணையைக் கேள். ஒருவித இடைஞ்சலின்றி இந்த இராசரியம் பரதனுக்காகவும் நீ எழிரண்டாண்டு காட்டில் உறையவும் வேண்டாமாம். ஆகையால் நீ அவ்வாறு சென்று உனது தந்தையினுடைய வார்த்தையைக் காப்பாற்றிவைப்பாயாக” என்று இக் கொடுஞ்சொற்களைச் சொன்னாள். என் கணவராகிய இராமர் அவ்வாறு ஆகுக வென்று அவளுடைய வார்த்தையை அங்கேகிந்து விரதம் பூண்டு இவ்வீடம் வந்துசேர்த்தார். அவள் எப்பொழுதும் வேண்டியவர்களுக்கு அவர்கள் வேண்டும் பொருளைக் கொடுப்பவரேயன்றி ஒருவரிடமிருந்து தாம் ஒன்றையும் வேண்டியவரல்லர். அவர் எப்போதும் உண்மையையே பேசுவார்; பொய்யரைப்பவரல்லர். ஐயா அத்தனேரே, இவைகளே இராமருடைய நிர்த்த விரதங்கள். இராமருடைய இனையதாயார் வயிற்றிற் பிறந்த தம்பி லக்ஷணன்.

அவர் இராமருக்கு உதவியாயுள்ளவர்; சந்தருக்களை வதைக்கும் வல்லமை பெற்றவர்; வெகு பரக்கிரமசாலி. அவ்வந்தமர் மிக்க உறுதியும் சீலமும் உடையவர். அவர்கையில் வில்லேந்தி, என்னுடன் காட்டுக்குப் புறப்பட்ட தமது தமையனான தோட்டி வந்தார். இவ்வாறு ஜம்புவலன்களையும் அடக்கித் தரும்படி இடையிடாது நடத்தும் இராமர் சண்டனைத் தவிரவேடம் பூண்டு தமது தம்பியோடும் என்னுடும் இங்கத் தண்டகாரணியத்திற்கு வந்துசேர்த்தார். ஜய பிராமணைத்தமரே, இவ்வாறு காங்கன் மூன்றுபேரும் கைகேயிலால் இராச்சியம் அபகரிக்கப்பட்டவர்களாகி எங்கள் பலத்தின் மகிமையால் இப் பயங்கரமான தண்டகாரணியத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம். நாங்கள் இங்கே சந்தம் தங்கி இளைப்பாறுங்கள். எனது கணவர் காட்டிலுள்ள கந்தமூல பலன்களையும் மாள் பன்றி முதலானவைகளைக் கொண்டு போதுமான இறைச்சியையும் எடுத்துக்கொண்டு இதோ திரும்பி வந்துவிடுவார். நாங்கள் தங்கள் பெயர், கோத்திரம், குலம் முதலியவைகளைத் தயவு செய்து எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். ஐ அந்தனரே, யாது காரணத்துக்காக நீர் இங்கத் தண்டகாரணியத்தில் தனிமையாகத் திரியின்றீர்?

“இவ்வாறு இராமருடைய மனைவியாகிய சிதை சொல்ல வெகு பலசாலியாகிய அரக்கர் வேந்தன் விரைந்து கூற ஹிருணன்:—“சீதாய், நான் இராவணன்; அரக்கர் மன்னவன். சேவர்கள், அகரர்கள், மாணாடர்கள் யாவரும் அஞ்சுபவன். பொன்போலும் மேனியுடையவரென்றும் பட்டுத்தள்ளவருமாயி உன்னைக் கண்டதுமுதல் கான் எனது மனைவிமார்க்களேமல் ஆசையை முழுதும் ஒழித்து விட்டேன். காள் பல இடக்களிலிருந்து அநேக அழகான பெண்களைக் கொண்கவித்து வைத்திருக்கிறேன். அவர்களைவாருக்கும் நீ தலைவி ஆகுவாயாக. சமுத்திரத்தில் நடுவில் காண்புறமும் கடலால் சூழப்பட்டு மலையின் கிரகத்தில் அமைக்கப்பட்ட இலங்கை எனதுராஜ் தானி. சீதை, அவ்விடத்தில் நீ என்னுடன் சிக்காரவனத்தில் சந்தோஷமாக உலாவலாம். அப்பொழுது நீ இங்கக் காட்டில் வாழ எண்ணமாட்டாய்; சீதை, நீ என்னுடைய மனைவி ஆய்விட்டால் சல்ல ஆடையாபரணங்கள் அணிந்த ஜயாயிரம் பணிப்பெண்கள் உனக்குப் பணிவிடை செய்வார்கள்.”

மற்றவெல்லாம் கிடக்க, “யார்” என்று கேட்டவளையில் தன்னை “நான் இராவணன்” என்று மறைக்காமல் விளம்புதற்கு உளங்கொண்டிருந்த இவ்வாக்கன், ஏற்றுக்குள் துறவியின் வேடம் மிகப்புனைந்து வந்தானே சிந்தனை தெரியவில்லை. பொய்யுடைய நெருக்கின் மெய்ப்புனைத் வேடத்தால் மடவரால் சிதையை வஞ்சிப்பான் புருத்தவளையில், அவளது அழகின் பெருக்கம் அவன் கருத்தை அழித்துவிட அவசமுற்றும், அற்றக்காக்கு மாற்றலிலானுக்கத் தன் பெயரைப்

பாக்கப் பேசியிட்டான், என இந் நாடகவழியினை யழித்து அமைகிறாருக்கு உரைகாரர் யாரேனும்முயன்றிருப்பாராயின் அன்னவர்க்கு வான்மீகிமுனிவர் நன்றி நனிசெலுத்தக் கடப்பாடுடையவராதல்வேண்டும். வேடம் கிடக்க வாய்மையை வினாந்து விளம்புகின்ற இவ் வடநூல் இராவணனுக்கு இந்நியாகச்சித்தலைச் சாத்தலும், ஆக்கிய தமிழ்ப்பெரும் கம்பியும் ‘மணிமேகலைவினா’ ஓர் இந்நிரலும் புருத்தான். சிந்தாதேவி அருளிய மாபெரும் பாத்திரங்கொண்டு ஆபுத்திரன் எண்ணற்கரிய தானங்கள்செய்து மன்னுயிரேயும்புநான்—

சண்டுநீர் ஞாலத் திவன்சேய சீர்திரன் பாணி கம்பளர் துளக்கிய தாதலில் தளர்ந்த நடைபில் தண்டுகா ஹன்றி வினாந்த யாக்கையோர் மறைபோ லுமி மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிரேயும்பும் ஆருயிர் முதல்வன் தன்முன் தோன்றி இந்நிரன் வந்தே னியாது நின்கருத்தும்பெருந் தானத் துறப்பன் கொள்கென வென்றை மகன்போல் விளாவிற் நக்கீன் கொன்றினன்-போமென் றெறித்தரை செய்வோன்

[கருங்கிய நீரால் சூழ்த பூமியில் இவ் வடித்திரன் செய்த தானச்செயல்களை இந்நிரலு ஆசனமாயி வென்றைக்கம்பளம் அசைத்து அவனுக்குக் காட்டியது ஆதலால், அக்குறிப்பையறித்து, சீலமுடைய பெளத்தர்களுக்கு அருள்செய்யும் கடப்பாடுடையவருகிய இந்நிரன், கடைதளர்வதால் கோலைக் காலாக ஊன்றி, முதமையால் வினாந்த உடலையுடையவோர் அந்தணன் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு, பெரிய இவ்வுகத்தில் உள்ள உயிர்களைக் காத்துவரும் ஆபுத்திரன்முன் தோன்றி, “இந்நிரன் காள் இதோ வந்திருக்கின்றேன், உன் எண்ணம் என்ன” என்று வினவ, அவ்வடித்திரன், பித்தலைப்போல் தன் விவா அறும்படி சிரித்து, “சீ உன்னை இங்கத்தேன், போ” என்று தவக்கி மேலுக்கு சொல்லுவான்—]

“இந்நிரன் வந்தேன்” என விளம்பு நேர்பவன் என்னினைத்து ஓர் அந்தண முதியோன் வேடத்தை வகுத்திப் புனைந்தனனே எனப் பரிசுத்தே, ஆபுத்திரன், விளாவிற் நக்கணன் போலும். அவசமுற்ற இராவணன் தன் வேடத்தை அயர்ந்து உண்மையைப் பகர்ந்தானேற்றரைக்கல்ல அமைதியும் அவ் சிந்திரன் திறத்தில் காணலரிது. “நான் இராவணன்” என்று அவ் வரக்கமன்னன் இயம்பியவுடன் சிதையும் விளாவிற் சிர்க்கவில்லையெனின், அவளிருந்த நிலையின் துன்பந்தான் அதற்குக் காரணமாதல் வேண்டுமெனக் கருதலாம்.

எ ம ர ங் க த த் தி ன வ ர ச ன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஐயர் B.A., B.L.,

எழுதியவோர்

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புரையாக்கம், சென்னை. விலை ரூ. 1-4-0

கா ந் ரு ம றை

Shakespeare—"The Tempest"

[525-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 2. களம் 2.

இடம்:—அந்தத் தீவின் மற்றொரு புறம்.

[விரகுப் பொதியைச் சமத்தகொண்டு காலிபன் வருகின்றான். இடிமுழக்கம் கேட்கின்றது]

காலிபன்:—சுகந்திசேறு பரப்புத் தரைகளிலிருந்து குரியன் உறிந்துகொள்ளும் நோய்களெல்லாம் ப்ராஸ்ப்பிரின்மீது வீழ்ந்து கணுக்குக்கணு அவனை ஓர் பிணியாக்கட்டும்! (1)—அவன் ஏவற்பேய்கள் இதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன, எனினும் தானனைச் சபிக்காம விடுகக்கலாற்றேன் (2). ஆயினும், அவன் கட்டினையிட்டாலன்றி, அவை என்னைக் கின்றவதாயிற்று, முன்னம்பன்றித் தோற்றத்தால் என்னை அச்சமுற்றுவதாயிற்று, என்னைச் சேற்றில் தள்ளுவதாயிற்று, கொள்ளிப்போல் தோன்றி என்னை இருளில் வழிதப்பிச் செலுத்துவதாயிற்று (3). ஆயினும், அற்பத்திற்கெல்லாம் அவைகளோ என்மீது ஏவப்படுகின்றன; ஒருபோது அவை வாலில்லாக் குரங்குகளிடம் வந்து அழகு கடைம்க் கூச்சலிட்டு விடுகுவேன் என்கைக்கும். பிறகு, முட்பன்றிகளாகி, என் வெற்றடி வழியில் உருண்டுகொண்டிருக்கின்ற நான் காலவைக்குமளவில் தம் (4) முன்களை ஏற்றும். பிளந்த நரவுடன் என்னைப் பித்தேறச் சேறுகின்ற சிறியன் பரம்புகளால் ஒருபோது என்னமுற்றிதும் சுற்றிக்கொள்ளப்பட்டிருப்பேன் (5)—பார் பார், இதோ, பார்! அவன் ஏவற்பேய்களிலொன்று இதோ, கிறினை என் மெல்லமெல்லக் கொணர்வதன்றிமீத்தம் என்னைத் துண்டமுதத் வருகின்றது. தரையுடன் தரையாய் விழுந்துகொண்டிருக்கின்ற, ஒருகால் என்னைப் பார்க்காமற்போகலாம் (6).

[தரையில் படுத்துக்கொள்கின்றான்]

[டிரின்குவோ வருகின்றான்] (7)

டிரின்குவோ:—வெயில் மழை எதையும் தப்புவதற்கு இங்கே புதருமில்லை பூசாநிமில்கை; இன்னொரு கரிமழையோ கூடுகின்றது. வாடையுள் அதனை நான் பாடக் கேட்கின்றேன் (8). அதோ அந்தக் கரியமேகம், அதோ அப்பொருத்தென்று, தன் சாராயத்தைச் சொரியவரும் ஒரு அழகியதோற்பையைப்போலத் தோன்றுகின்றது (9). முன்னே செய்வதெல்லாம் அது இடிக்குமாயின், என் தலைவா என்னை ஒளிப்பதென்றறியேன். அதோ அந்தமேகம் சாஸ்சாலாக விழாமல் தீராத—இது வெள்ளை இது இங்கே நமக்கிருப்பது (10)! மணித்தென்று அல்லது ஒரு மீனோ? உயிருடனே இறந்து பட்டோ? மீன்தான்: மீன்தான் நாமுயிர்கள். அது இறந்துபோய் பழையபுலையாக வகையைச் சேர்ந்தது அன்று இது (11). முன்னொருதரம் இருந்ததெல்லாம் நான் இப்பொழுது இங்கிலாந்தில் இருப்பேனெயாயின், இந்த மீனை வண்ணாழ் தீட்டிவைத்துவிட்டால், அங்கு, வெள்ளிக்காசொன்று கொடுப்பவன் அல்லாவிழிவாடுமெய்தொருவனில்லை (12). இவ்

(1) காலிபன் வரும்பொழுது ப்ராஸ்ப்பிரோவைச் சபித்துக்கொண்டு வருகின்றான். பேச்சு கற்றதன் பயன் அவனுக்கு அது தானே.

சுகந்தி - சேற்றுத்தரை. சேற்றிலிருந்து கோய்களைக் குரியன் உறிந்து எடுக்கின்றதென்று காலிபன் கருதுகின்றான். அந்த கோய்களெல்லாம் ப்ராஸ்ப்பிரோவின்மீது வீழ்ந்து, கணுக்கணுவாய் உறப்பு உறப்பாய் வருத்திப்பிறகு அவனை ஒரு பிணியப்பொதியாகிவிட்டும்—என்பது இவன் இடம் சாயம்.

ப்ராஸ்ப்பிரோ என்னத் தெரியாமல், காலிபன் 'ப்ராஸ்ப்பிர' என்ற அவன் பேரரைக் குறுக்கிற் கூறுகின்றான்.

(2) ப்ராஸ்ப்பிரோவின் வலங்குட்பட்ட சபித்தான்கள் நான் சொல்வதைக் கேட்கின்றன ஆயினும், என்னுடைய எரிச்சலை அடக்கமுடியவில்லையாகையால் நான் அவனைச் சபித்துத்தான் தீரவேண்டியிருக்கின்றது.

(3) ப்ராஸ்ப்பிரோ, தன் சபித்தான்களை எவிக் காலிபனை, அவன் செய்த குற்றத்திற்குத் தண்டனையாகத் துன்புறுத்தும் விதங்கள் இவை. சபித்தான்கள் தான் சொல்வதைக் கேட்கின்றனவாயினும் ப்ராஸ்ப்பிரோவின் கட்டினையாவன்றித் தன்னை அவைஒன்றும் செய்வதில்லையாகையால், காலிபன், சிறிது அச்சம் தவிர்கின்றான்.

(4) வெற்றடி வழியில்—செருப்பணிவாய் நான் வெறுதல் காலால் எடக்கும் வழியில்.

(5) குரங்காய் உருவெடுத்தவர்க் து இவனை அழகுசாட்டுவதும், முன்னம்பன்றியாய் வந்து கால்களில் வைப்பதும், பரம்புகி வந்து சுற்றிக்கொள்வதும், ப்ராஸ்ப்பிரோவின் கைத்தான்கள் செய்யும் சேஷ்டைகள்.

எான் பித்தேறக் சேறுகின்ற—பைபதியும் பிடித்தவன் போல் நான் ஆகும்வரையில் சிறித் சிறி என்னைப் பயமுறுத்துகின்ற பாய்க்கள்.

(6) வருகின்ற டிரின்குவோவை, ப்ராஸ்ப்பிரோவின் ஏவற்பேய் என்று யாந்த காலிபன், தரையிலே படுத்துமறைய முயல்கின்றான்.

(7) டிரின்குவோ என்பவன், அவன்வோ மன்னனது அரண்மனையைச் சார்ந்த வேர். விதவகன். (விதவகன் = அரசுஜனாதிபதிக்குத் தப்பொழுதும் பரிசுசப்பேச்சுக்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பவன், உடைபட்ட கப்பலிலிருந்து இவன் கரைசேர்த்து தனியே திரிந்து இருவந்தடைகின்றான். வடமொழி நாடகங்களிற் போல், வேஷப்பீயிப் நாடகங்கள் பலவற்றுள் விதவகனும் ஒரு பாத்திரமாக அமைவதுண்டு.

(8) 'உல்' என்று காற்றடிக்கும் ஒளி கேட்கின்றது. பெய்ய வருகின்ற கடுமையானது வரடைக் காற்றிற்குப் புகுத்துகொண்டு பாடுகின்ற பாட்டு என்ற டிரின்குவோ அவ்வொலியைக் கூறுகின்றான்.

(9) மேகத்தின் தோற்றத்தை, சாராயம் வைக்கும் தோற்பைக்கு நிகராகக் கூறுகின்றான்.

(10) இனி வருவன, கீழே கிடக்கின்ற காலிபனைப் பார்த்து டிரின்குவோ சொல்லுகின்றான்.

(11) புலால் உணவாகல் = மீனை உற்பிட்டு உலர்ந்திவைக்கும் வழிமுறை. இதனிலிருந்து உலர்ச்சு காற்றில் பூத்தும் புதிய வற்றலிலிருந்து வருவதுபோல் இல்லை, என்பதால் மிகப் பழையவோர் அழகிய மீன்முடை வீக்கின்றதென்ற பொருள் தோன்றுகின்றது.

(12) விழுவாடு மழையின் - சென்னையில் நடக்கும் Park fair போன்ற சந்தைகளை நகரடி வீதோத்தகாட்சிகள் காண்பதாக எண்ணித் திரியும் மூடன். இங்கிலாந்தில் இந்த வழக்கம் மிகவும் அதிகம். காணத் தகாதவைகளெல்லாம் காசு கொடுத்துப் பார்த்தல் கீழைமூடன். டிரின்குவோ, இடல்விசாட்டு கேட்பல்வ் நகரத்தவன்; ஆங்கிலேயரை இம்மணம் பரிசெடுக்கின்றான். காண் இந்த மீனைக் கொண்டுபோய் இங்கிலாந்துதேயத்தில் வீதோத்தகாட்சியாக வைப்பேனெயானும் அத்தனைபொருள் இதனைக்காசு கொடுத்துப் பார்ப்பார்—என்பது பொருள்.

இந்த மீனை வண்ணாழ் தீட்டி வைத்துவிட்டால்—என்பது முதுகூலிற் போன்ற இடம்செய்யப்பெற்றிருக்கும் இரு பொருள்பட நினைந்து:—(1) பின்னும் வீதோத்தமாய்த் தோன்றும்பொருட்டு இம் மீனிற் குப் பலவேறு

வீரபும் அங்கு எவ்வீனயும் ஒரு ஆளாக்கிவிடும் (18) வம்பாய விலங்கு எதுவாயினும் அங்கே அது மனிதனைப் படைக்கின்றது (14). பிச்சைக்காரமுடவனுக்குக் காசொன்று கொடுத்ததுவ மனக்கொள்ளாத அவர், செத்த இர்திபனைப் பார்த்துப் பத்துக்கொடுப்பார் (15). மனிதனைப்பேற்ற காலது! இதன் சொட்டைகள் கைகளைப்போலும் (16). நிச்சயமாக கவு மீருக்கின்றது (17). இப்பொழுது நான் என் அபிப்பிராயத்தை அழித்து விட்டுவிடுகின்றேன், இனி அதனைப் பிடித்துவைக்க இயலாது—இது மீடுன்றும் அன்று, சற்றுமுன்பே இடியேறு உண்டு கிடக்கும் இத்தீவினை ஒருவனே (18) [இடி முழக்கம் கேட்கின்றது] ஐயோ, காற்றுமழை மீண்டும் வந்துவிட்டதே! இவனது அங்கியின்கீழ் துழைக்கொள்வதே எனக்குச் சிறந்தவழியாகும்; சற்றுவுட்கத்தில் வேறு ஒதுக்குமிடம் ஒன்று மில்லை. இக்கேளை ஒருவனை இயல்பாப் படுக்கைத்தோழர்களோடு பழக்கம் செய்துவைக்கின்றது (19). மழையின் வண்டலெல்லாம் சுழிய்வரை நானிங்கே மூடிக்கொள்வேன். (20)

[காலிபனினது அங்கியிருந்து புக்குது கொள்கின்றான்]

[ஸ்டீபாபோனே, கையில் ஒரு புட்டியுடன் பாடிய வண்ணமாப் வருகின்றான்] (21)

ஸ்டீபாபோனே:—(பாடுகின்றான்)

கடற்கோ கடற்கோ இனிப்போகேன்

இங்கே கரையிற்போகேன் (22)

ஒருவனது சுவைட்டங்கில் பாடுதற்கிதுவோர் ஆபாஸ இராகம்: (23). நல்லது, இதோ இருக்கின்றது எனக்கு ஆறுதல். (24)

[குடிக்கின்றான்]

(மீண்டும் பாடுகின்றான்)—

மாஸ்ட்டர் ஸ்வாபர் போஸன்னும்
நாணுக் கன்னரு மவன்மேட்டும்
மாலை மெக்கை மேரியனைப்
பின்னு மந்த மார்ஜரியைக்
காத சீத்தோ மாணுவோ
கேட்டையாரும் மதித்திலவோ
ஏனென் றென்றனைக் கேட்போமோ
சொல்லவே வின்றே காரணத்தை.

கூவும் நாவைக் கொண்டிருந்தான்
கப்பல் ஆளைக் கண்டாலோ
போய்ச்சா வென்றே மிகவெறுத்துக்
கழறிக்க கடிந்த தீர்ந்திவிவான்
தாரின் பிச்சின் மனெடுன்றும்
அவனோ சற்றும விரும்பவில்லை
ஆயின் மக்கான் கடல்சேர்வீர்
அவனே சென்று சாகட்டும். (25)

இதவும் ஆபாஸ இராகத்தான். ஆயினும் இதுதோ இருக்கின்றது என் ஆறுதல்.

காலிபன்:—ஐயோ, என்னை வதைக்காதே (26).

ஸ்டீபாபோனே:—இதுவேன்ன இது! இங்கே நமக்குப் பேய்களும் இருக்கின்றனவா? காட்டுமீயா காண்களையும் இந்திய மனிதனையும் கொண்டு எங்கன்மீது தந்திரமித்தை செய்கின்றாயோ? (27) உன் நான்கு கால்களைக் கண்டு இப்பொழுது அஞ்சுவதற்கு அன்று நான் முழுக்காமல் தப்பினே

வாணக்களைப்பூசியீனின் இயற்கை வானம் இப்படிப்பட்டுட்டே என்று வருகிறப்பது. (2) வருகோர் போலோர் கண்களைக் கவரும்படி இம் மீன்களோன்றலோர் உருமும் வரைந்து யாவரும் காணக் காட்டுகின்றாயின் வெள்ளியைப் பது. படத்தைப் பார்த்தவர், காசுகொடுத்து உட்சென்று மீனையே பார்த்தவரோ—என்பது சுருத்து. படத்தில் தான் பார்த்தாயின் இனிச் காசு செல்லுமென்பது அதனை கேரே பார்த்தவருடையுட்கு—தன்மன்றே—என்பபரிசுசும் இதையில் அடக்கியிருக்கின்றது.

(13) வீரபும்—இயற்கைக்கு மாணு உருவம் உடையது. ஆளாக்கிவிடும்—பணக்காரப் பெரியமனித னுக்கிவிடும். வீரபமான இதனை (மீன்பனை) இங்கிலாந்திற்குக் கொண்டுபோய் அபூர்வக் காட்சியாக வைப்பேயேயானால், திராண்டிராக அத்தனைப் பார்ப்பதற்கு வருகின்றார் கொடுக்கும் பொருளால் காண் மிக விரைவில் பணக்கார னுக்கிவிடுவேன்—என்பது பொருள்.

(14) வம்பாய—புதுமையான. மனிதனைப் படைக்கின்றது—மனிதனைக்குகின்றது—அம் மிருகம் தன்னை உடையவனைப் பணக்காரனுக்குகின்றது. விவகூ மனிதனைப் படைக்கின்றது—என்று வாக்சியும் விபரிதமாக அமைத்திருப்பதன் பரிசுசும் சுருத்தருமியது.

(15) அவர்—இங்கிலாந்து தேசத்தவர். இத்தியன்—சம் இத்திய தேசத்தவனைக் குறிக்கவில்லை. அமெரிக்கா விலிருத்த சிலப்புத்திய சாதியானக் குறிக்கின்றது.

(16) காலது—கால்களைப்போது. செட்டை—மீனின் சிறகு.

(17) டீரின்குலோ காலிபனைத் தொட்டுப்பார்த்து, குடாக இருக்கின்றதே, மீனாக இருந்தால் குளிர்ச்சியாக அன்றே இருந்தல்வேண்டும், என்று ஆராயப்புகுகின்றான்.

(18) முன் மீனென்று எண்ணியிருத்த அபிப்பிராயத்தை அவிழ்த்து ஒட்டிவிட்டேன், ஏனெனில் இனி இதனை மீனென்று சுருது இயலாது, என்றும் பொருள் படலாம்; அல்லது, மனிதனென்று நிச்சயமாகிவிட்டது, இனி அந்த அபிப்பிராயத்தை அடக்கிவைக்காமல் வீண் மயிலேடுவேன் என்றும் பொருள்படலாம்.

தீவினை—இத்தத் தீவில் விடிப்பவன். (19) கஷ்டகாலம் வந்தபோது நாம் இன்னார் இனி யார் என்று பார்த்தாமல் கண்டவர்னையெல்லாம் கட்டிப் புரள கேர்கின்றது, என்று சொல்லிக்கொண்டே டீரின்குலோ, இடிக்குப் பயந்து காலிபனின் அங்கிருள்ளே புக்குது ஒளிக்குகின்றான்.

(20) மழை முழுவதும் பெய்து ஒழும்வரையில் காண் இக்கே ஒளிக்குப்பேன்—என்பது பொருள்.

(21) ஸ்டீபாபோனே—அவரன்னோவின் பட்லர் (Butler)-புட்டி—Bottle. கப்பல் உடைந்தபோது தன்னைத் தவிர மற்றெல்லாரும் இறந்துவிட்டென்றான் எனினினவனையும் இவனும் வருகின்றான்.

(22) களத்தில் வந்தபோது அவன் பாட்டின் காண் காலது அடிமாதிரித்தான் கேட்கின்றது, மற்ற மூன்று அடிசையையும் உள்ளே பாடியிடான் என்று கொள்ள வேண்டும். கப்பல் உடைந்து தடுமறிய பயத்தால், கருக்குகின்ற இவன், “இனி காண் கப்பலீது போகாமட்டேன், சாவதாயின் கரையில் இத்தரையில் தான்சாவேன்” —என்பது இதன் பொருள்.

(23) “சாவேனே” என்றதால், தன் சுவைக்கரு (உத்திரிணியை) கட்டப்பதாகவும், அதனைப் பாடுவதற்கு இத்தராகம் பொருத்தமாயில்லை என்றும் விட்டுவிடுகின்றான்.

(24) ஆறுதல்—துன்பத்தை மறக்கச்செய்வது, அது இக்கே தன் கையில் உண் காராய புட்டி.

(25) மாஸ்ட்டர், ஸ்வாபர், போஸன், கன்னர், மேட்டை—இவை கப்பலில் உள்ள பலவகை உத்திரோகத்தினருடைய பெயர்கள். துறைமுகம் கேர்த்து கப்பல் தக்கியுக்கும் காலத்தில், கப்பல் உத்திரோககந்தர் மாணுபின் ஆள்சன் முதலாயினே. கரைக்குகந்து அங்குள்ளெபென்னைத் தொடர்ந்து காசுக்கள் செய்வது வழக்கம். மால், மெக், மேரியன், மார்ஜரி, கேட்டைப்பன பெண்களின் பெயர்கள். காண்களையெல்லாம் கேர்த்து, இவர்களில், மால் மெக் மேரியன் மார்ஜரி என்ற பெண்களைக் காதலித்து வினையாடினே. ஆனால் கேட்டை என்றும் ஒருத்தியைமாதிரிப் காண்கள் மதிக்கவில்லை. ஏனென்றும் அவருடைய காக்குப் பொல்லாதது. கப்பல்தொழில் செய்கின்ற யாராயினும் அவனைக் குருக்கினால், “போய்ச்செத்துத்தொழையுங்கள்” என்று என்னைத் தூத்திவிடுவான். ஏனெனில், கப்பல்

ன் (28) ஏனெனில், நான்கு கால்களின்மீது எக் காலத்திலும் நடந்த மனிதநிற ரதஞ்சு எவனும் அவனை இடங்கொடுக்கச்செய்ய இயலாதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; ஸ்டீடியானோ முக்கி லே மூச்சாடும்வகையில் மீண்டும் அப்படியே சொல் லப்படும். (29).

காலிபன்:—சைத்தான் என்னை வதைக்கின்றதே— ஐயோ! (30)

ஸ்டீடியானோ:—இது ஏதோ இத்தீவிலுள்ள வேர் நான்குதூள் ஹீரூபம்; ருளிச்ச்சாம் கொண்டிருக்கின்றதென்று எண்ணுகின்றேன். ஏம்முடைய பாவையை இவன் எப்படிக்க கற்றிருக்கக்கூடும்? அதற்காகவேனும் நானிவனுக்குச் சிறிது உதவி செய்கவேன். இவனைப் பிழைப்புமுட்டிப் பழக்கி வைத்த நேசுப்பலிக்கு இவனோடு சென்று நான் சேரக்கூடியானால், மாட்டுத் தோலின்மீது மிதிக்கும் மன்னர்மன்னவன் எவனுக்கும் இவனொரு காணிக்கை யாவான். (31).

காலிபன்:—வேண்டிக்கொள்கின்றேன், என்னைவதைக்காதே. சிறிகளை லீட்டிட்டுக் கிரைவிர்கொணர் கின்றேன்.

ஸ்டீடியானோ:—இழுப்பு வந்திருக்கின்றது இவனுக்கு இப்பொழுது; அறிவீர் சிறந்தவரைப் பின்பற்றி இவன் பேசவில்லை (32). என் புட்டியிலிருந்து சுவைக்கடும் இவன்: இதன்முன் இவன் ஒருபோதும் சாராயம் குடித்ததில்லைபாயின், இவனுடைய இழுப்பைத் தீர்ப்பதற்குத் திருக்கெருங்கிச் செல்லும் (33). இவனைப் பிழைப்புமுட்டிப் பழக்கிவைக்கக்கூடியாயின் அவனுக்காக நான் அளவுகடந்த தொன்றும் அதிகக் கொள்ளமாட்டேன்; (34) இவனை வைத்துக்கொள்பவன் விலை கொடுக்கவேண்டும், அதுவும் பூர்த்தியாக (35).

காலிபன்:—இதுவரையில் எனக்கு நீ அவந்தைசெய்ய வில்லை, இனிச் செய்வாய். உன்னுடைய நெக்கத்தால் அறிகின்றேன் அதனை. இப்பொழுதுதான் ப்ராஸ்ப்பர் உன்மீது ஏவல்செய்கின்றான். (36)

ஸ்டீடியானோ:—வா வா, உன் வழிக்குவா. வாயைத் திற; ஏ பூனைபோ, உனக்குப் பேச்சுக் கொடுக்க வல்லது இருக்கின்றது இதோ: உன் வாயைத் திற, நான் சொல்கின்றேன். அது சரியாக—உன் குறுக்கத்தைக் குறுக்கிவீடும். இது [வாஸிபனுக்குச் சாராயம் கொடுக்கின்றான்] உன்னுடைய கண்பன் யாரென்று உன்குற் சொல்லமுடியாது(37): உன் தானையை மீண்டும் திற.

லுக்குப் பூசுகின்ற, தார் (tar) பிச்சு (pitch) முதலியவைகளின் காரத்ததை அவன் முக்குப் பொறப்பதில்லை. சுப்பலில் பழகுகின்றவர்களிடத்திலும் இக்காரத்தை வருமென்று அவர்களை வெறுக்கின்றான். ஆதலால், மக்களே, நாம் கடனுக்கு மீண்டு சுப்பலைச் செலுத்திப் போகோம். அவன்தான் போய்ச் சாகுகிடும்—என்பது இப்பாட்டுக்களின் பொருள். மாறுமிகள், தம்முள், “மக்களே” என்று அழைத்துக்கொள்வது மட்பு.

(26) தன் பக்கத்தில் கெளகிணற் டரின்குலோவை கோக்கிச் சொன்னது.

(27) காலிபன் கத்தியதுகேட்ட ஸ்டீடியானோ ஹீரோபர் த்து, பேயோ, காட்டுமிருகாண்டியோ, யாதோ என்று ஐயங்கொண்டு உறவது.

இத்தியமனிதர்-அமெரிக்காவிலிருந்து சிவப்பு இச்சியர்.

(28) காலிபனின் கால்களும் டரின்குலோவின் கால்களும் வெளியில் தெரிய, டரின்குலோவின் உடல் காலிபனது அங்கிலுக்கும் மறைந்திருப்பதால், ஸ்டீடியானோ, காலிபனை நான்கு கால்களுடைய பொரு விலுபும் என்று கருதுகின்றான். கடலுங்கே பயப்படுவது தப்பினை காளு உன் நான்கு கால்களைக் கண்டு இப்பொழுது பயப்பட்ட போலின்றேன்!—என்று கூறுகின்றான்.

(29) அவனை—ஸ்டீடியானோ தன்னையே படர்க்கையில் குறித்துப் பேசுகின்றான். இடம் கொடுத்தல் = பயப்பட்டு இடம்பிட்டு ஒடுதல். “நான்கு கால் மனிதனது ஸ்டீடியானோவை அச்சுறுத்த முடியாது” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதாம். அச்சொல்லு மீண்டும் இப்பொழுது நிலைநிறுத்த துவாலும்—குடிவெறியால் கிளம்பும் வீரவார்க்கைகள் இவை.

(30) டரின்குலோவிற்குப் பயத்து காலிபன் கதறவது.

(31) மாட்டுத் தோலின்மீது மிதிக்கும் மன்னர்மன்னன் - செருப்பணித்து நடக்கும் சக்கரவாத்தி. “அடைமொழிகள் பயனற்றன. இந்த விழுபத்தைக் காணிக்கையாகக் கொண்டு கொடுத்தால் எந்தச் சக்கரவாத்தியும் மடித்து எற்றுக்கொள்வான்—என்பது பொருள்.

(32) காலிபன் கூவுவதன் பொருளை ஸ்டீடியானோ அறியான். ருளிச்ச்சாராயம் இழுப்புக்கண்டு இவ்வாறு பித்தறுகின்றனென்று எண்ணுகின்றான். அறிவீர்... பேசவில்லை—மையானிப்போல் பொருளின்மீது பித்தறுகின்றான்—என்பது கருத்து.

(33) கெருங்கிச் செல்லும் - மிகவும் உதவும்.

(34) காலிபனை கோயின்றற்கு காப்பாற்றும் பின்வீற்றுவலாமென்று சித்தித்துக்கொள்கின்றான் ஸ்டீடியானோ, அளவு கடந்தொன்றும் அதிகம் கொள்ளமாட்டேன்—என்பது இருபொருள்படும்—(1) இவனை எவ்வளவு விலைவைத்து வீற்றாலும் வாக்க வருவார்களாயினும் காண்ரியாயமான விளையே கொள்வேன். (2) எவ்வளவு விலையிலு இவனுக்குக் கொடுக்கத்தகுமானவையால் காண் விலையு பெற்றாலும் அதனை அதிகம் என்று சொல்ல இயலாது.

(35) இவனை வாக்கி வைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறவன் வேண்டிய விலை கொடுத்துத்தான் தீரவேண்டும்.

(36) இது, பயத்தாலும் ருளிசாலும் தன் பக்கத்தில் கடுங்குகின்ற டரின்குலோவைக் குறித்துச் சொன்னது. அல்லது, குடிவெறியால் எதிரே கடுங்குகின்ற ஸ்டீடியானோவைக் குறித்துச் சொன்னதாகவும் இருக்கலாம். இருவரையும் ப்ராஸ்ப்பரோவின் வலம் பேசுகளென்று காலிபன் கருதுவது இயற்கை.

(37) உனக்கு இப்படி உதவியெய்ய வந்திருக்கின்ற கண்பனாகிய வானை நீ யாரென்று அறியாய்.

த மி தீ ப் ப ட ம் 78.

அஷ்ட பிராந்தம்—திருவேங்கடமலை

[530-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

வடிவுபற்றியும் தொழில்பற்றியும் சிலைகடப்பற்றியும் வந்த உவமையணிகளைப் பெற்றுள்ள செய்புண்கள் சிலவும், பிரிநிலைவீற்றியணி பெற்றுள்ள செய்புண்களும் இத்தன்முன் வராயின. இனி உயர்வுவீற்றி ஒன்றும் அமைந்த சில செய்புண்கள் வரக்கின்றன. கீழி, தான் கூறவருகின்ற விஷயத்தினிடத்தில் உள்ள அபிமானத்தால் அதனை மிகுதியாகக் கூறுவது இவ்

வணியின் இலக்கணம். ஆம் மிகுதியைக் காட்டுகின்றதற்குப் பற்பல யுக்திகளை மிகவும் அதிகசயமாகக் கவிகள் உபயோகப்படுத்தினார். ஒன்றன் தன்மையை மிகவும் உயர்த்திச் சொல்லவதால் இவ்வணிக் கு உயர்வு நவீர்தி அணி என்னும் பெயர் ஆயிற்று. அவ்வாறு உயர்த்திச் சொல்லவைக்கேட்டுச் சனங்கள் அகிசயப் படும்படியான யுக்திகளால் அவ்வணி அமைவதால்

வடமொழியில் அத்தனைஆதிசயோகத்தி அலங்காரம் என்றழைப்பர். இவ்வணியின் தன்மையை முன் ஒரு சிறிது விளக்கியிருக்கின்றோம். உவமையணி தற்குறிப்பேற்றவணி போன்ற பிற அணிகளில் பல பிரிவுகள் இருப்பது போலவே இவ் வியர்வுவெளி யணியிலும் பல வகைகள் இருக்கின்றன. இப்படி வகைப்படுத்திய யாமப்பதில், இலக்கண துள்கள் சிறிது சிறிது வித்தியாசப்படுமீ. அவைகளைப்பற்றி இங்கு நாம் பார்க்க வேண்டா. இந்த அணி தன்வகையில் அழகு தருவதோடு மற்ற அணிகளுக்கும் ஆதாரமாயிருந்து அழகினை மிகச் செய்வதால் எவ்வெவ்வகை யுக்கினால் அவ் வகையம் தோன்றலாகின்றது என்பதை உய்த்துணர்ந்து கொண்டால் இவ்வணியின் சுவை பின்னும் நன்றாகத் தெரியவரும்.

அவ்வகை யுக்கினால், தொடர்வுபித்துவ தொன்று, தான்கருதிய விஷயத்தின் மிகுதியைக்குறிப்பதன் பொருட்டு, எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாத இரண்டு பொருள்களுக்கு ஒரு தொடர்பு கற்பித்துக் கூறுவதால் தொடர்பு உயர்வுவெளி தோன்றும். இவ்வாறு, பின்னொருமுள்ள ஐங்கர எதிக்கொண்ட திருவேங்கடமலையிப்பர் அவருக்கு உள்ள அன்பிலும் மகிழ்ந்து அதன் உயரத்தை மிகைப்படுத்திக் கூறவருபவராய்த் தொடர்பில்லாத இரண்டு பொருள்களுக்குத் தொடர்பு கற்பிக்கும் யுக்தியால் அவ்வியர்ச்சியை அடிசியப்பும்படி செய்யும் திறத்தைக் காட்டப் பல செய்யுள்கள் அமைத்திருக்கின்றார். அவைகளில் சிலவற்றைக் கற்போம்.

வாடப் பசித்த வரியழுமை வாலாட்டி
மேடத்தைப் பார்ந்ததுக்குமேவெங்கடமே-கூடத்துக்
கம்பவள மாவென்றான் காசினிக்கும் வெண்ணெய்க்
செம்பவள மாவென்றான் சேர்வு. [குஞ்

பதப்பிரிவு:—வாட பசித்த வரி உழுமை வால் ஆட்டி மேடத்தை பார்ந்த உறுக்கும் வேங்கடமே கூடத்து கம்பம் வளம் மா வென்றான் காசினிக்கும் வெண்ணெய்க்கும் செம்பவளம் ஆ என்றான் சேர்வு.

பதவுரை:—வாட-வாட்டமடையும்படி, பசித்த-பசியடைந்திருக்கின்ற, வரி-கேடுகொமைந்த, உழுமை-புரியானது, மேடத்தை-மேலகராசியை, பார்ந்து-பார்ந்து, வால்-தன்னுடைய வாலு, ஆட்டி-ஆட்டி, உறுக்கும்-கேடுபிக்கும் இடமான, வேங்கடமே-வேங்கடமலைதான்,

கூடத்து-யாண்சாலையில் இருந்த, வளம்-மதவளம் பொருந்திய, கம்பம்-எப்பொழுதும் அசைந்து கொண்டிருக்கும், மா-மிருகமாகிய குவலயாபிடம் என்றும் யானையை, வென்றான்-வென்றவனும், காசினிக்கும்-உலகத்திற்கும், வெண்ணெய்க்கும்-வெண்ணெய்க்கும், (உண்பதற்கு ஆசைப்பட்டு) செம்-சுவந்த, பவளம்-பவளம்போன்ற தன் வாயை, ஆ என்றான்-ஆ என்று திறந்தவனுமாகிய திருமால், சேர்வு-சேர்ந்திருக்கும் இடம்.

விரிவுரை:—சூரியமண்டலத்தை விட உயர்ந்தது இராசி மண்டலம். நம்முடைய வாணசுஸ்திரத்தின் படி, மேஷம் விரூபம் மிதனம் கடகம் சிம்மம் கன்னி துலாம் விருச்சிகம் தனுசு கமரம் ரும்பம் மீனம் எனப் பன்னிரண்டு இராசிகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு இராசியும், சில நக்சத்திரங்கள் ஒன்றாய்ச்

சேர்ந்திருக்கின்ற கூட்டம். இந்த இராசிகள் ஒவ்வொன்றும் சூரியன் சந்திரன் போல உதயமாவதும் உச்சிக்கு வழுவுதும் அந்தமியப்பதும் உண்டு. இந்த இராசிமண்டலங்களினால் உயர்ந்தது திருப்பதிமலை என்று கவிசொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றார். அது மிகை. எனினும், அதை நோக்கச் சொல்லவில்லை. இம்மலையின்மேல் இருக்கின்ற ஒவ்வொரு பொருளோடு அந்த இராசிகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு சம்பந்தம் கற்பிக்கின்றார். திருப்பதிமலையில் வசிக்கும் புலிக்கும் மேடாசிக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை யென்பது தெரிந்திருக்கவும், அவை பிரண்டிற்கும் ஒரு சம்பந்தம் கற்பித்து, இப்புலி அந்த மேடாசியைப் பார்த்து வாலாட்டிக் கோபிக்கும் என்று ஒரு தொடர்பு காட்டியபடியால் இந்தச் செய்யுள் தொடர்பு உயர்வுவெளி அணி ஆயிற்று. சமஸ்கிருத பதம் 'மேஷம்' என்பது தம்மில் 'மேடம்' என வழங்கும். மேஷம் என்பது ஆடு என்னும் மிருகத்தின் பெயர். மேஷராசி பார்ப்பதற்கு ஆட்டைப்போல் இருக்கும் என்று கூடச் சொல்வதற்கில்லை. சொல்லளவில் மேஷம் என்பது ஆடு எனப் பொருள்படுவதால், அதையே சிப்பாக்கொண்டு பசித்திருந்த இப்புலி சோடிப்பதாயிற்று. காஞ்சிபுரமென்னும் ஊரைச்சேர்ந்த வா.கப்பன் என்றும் ஒருவன் தெருவே போக, அவனை இன்னொருவன், 'கஞ்சி வரதப்பா' என்று கூப்பிட்டபோது, பசியால் வாடிபுரிந்த ஒருவன் ஆவலோடு, 'எங்கே வரது அப்பா' (எங்கே கஞ்சி வருகின்றது) என்று கேட்டான் என்னும் விடக்கதை கேட்டிருப்பீர். பசித்திருந்த புலியின் கிழியும் 'மேஷம்' மலையுச்சி வந்த போது அவ்வாறாயிற்று.

குறிப்பு:—யாண்கட்டு மிடத்தைக் கூடம் என்று அழைப்பர். பூகம்பம், சிர்க்கம்பம், என்று வழங்கும் வழக்குக்களைப்போல், கம்பம் என்ற வடமொழிக்கு அசைதல் என்பது அர்த்தம். யானை என்பொழுதும் அசைந்துகொண்டே இருக்கும் காரணம்பற்றி அதற்குக் 'கம்ப மா' என்ற பெயருண்டு. அசைகின்ற மிருகம் என்பது அதன் அர்த்தம்.

பவளம் என்ற சொல், அதன் பொருளாகிய பவளத்தை இங்குக் குறிக்காமல் வாய் என்னும் இன்னொரு பொருளுக்கு ஆளமையால் அது இங்கு ஆகுபெயர். பவளம்போன்று இருக்கும் சம்பந்தம்பற்றி வாயைப் பவளமென்றே கூறியதால் அது உவமை ஆகுபெயர்.

ஒண்சிந்த ரக்தைவெறுத்தாடும் பிடிவேழும்
விண்ணிங்கக் கண்டணைக்கும் வேங்கடமே-யெண்ணி
கோரா விரந்தா னெருநான் விதாணுக்கு [தைக்
வாரா விரந்தான் வரை. 7.

பதப்பிரிவு:—ஒண் சிந்தரக்தை வெறுத்து ஊடும் பிடி வேழம் விண் சிங்கம் கண்டு அணைக்கும் வேங்கடமே எண் சிந்தைக்கு ஓரா இருந்தான் ஒரு நான் விதாணுக்கு வாரா விரந்தான் வரை.

பதவுரை:—ஒண்-ஒளிப்பொருந்திய, சிந்தரக்தை-குங்குமத்தை, வெறுத்து-வெறுத்து, ஊடும்-ஊடிகின்ற, பிடிவேழம்-பெண்பாணையானது, விண்-ஆகாயத்திலொழும், சிம்மம்-சிம்மராசியை, கண்டு-பார்ந்து, அணைக்கும்-ஆணைக்கும் அணைத்துக்கொள்வதற்கு இடமாயிருக்கின்ற, வேங்கடமே-வேங்கடம்தான்,

எண் - எண்ணுகின்ற, சிந்தைக்கு - மனத்திற்கு, ஓரா - அறிப்பப்படாமல், இருந்தான் - இருந்தவனும், விதானுக்கு - விதானுக்கு, ஒருநாள் - ஒரு காலத்தில், வாரா - வருதற்கு அருமையான, வீருந்தான் - வீருந்தாக வந்தவனுமாகிய திருமால் விரும்பியிருக்கும், வரை - மலையாகும்.

விநியை:—ஆகாயத்தில் உள்ள சிம்மாசிக்ரும், திருவேங்கடமலையில் உள்ள பெண்யானை கொண்ட ஊடல் தீர்வதற்கும் ஒரு சம்பந்தம் கற்பித்து, அதன் மூலமாய் அம்மலை மிகவும் உயர்ந்ததென்று புகழ்கின்ற அதிசயம் அடக்கியிருப்பதால் இச்செய்யுளில் உள்ள அணியும் தொடர்பு உயர்வு நவீன அணியாம். நாயகி தன் நாயகன்மேல் தான் வைத்திருக்கும் அளவு ஆசை அவனுள் தன்மேல் வைத்திராமல் பிற மாதனை விரும்பியுள்ளான் என்று அறிந்தவொருவருக்குக் காரணம் ஏதோ கண்டுவிட்டதாகக் கற்பித்து அவனோடு கோபக்கொண்டு சிறிது விலகி நடிக்கின்ற நிலை ஊடல் எனப்படும். இதனை முன் நளவேண்பாப் பாடத்தில் எடுத்து உரைத்திருக்கின்ற (வால்பூம் 5, பக்கம் 564). இப்படி ஊடல் கொண்ட கோபத்தை நாயகன் பலவாறு தணிக்க முயல்வான். கோபித்திருப்பவன் நெற்றியில் வீணையாட்டாகத் திலகம் இடுவதும், அவளுக்கும் பூமாலகன் சென்று சூட்டுவதும் செய்துபார்ப்பான். அவனோடு வெஞ்சினம் மேன்மேலும் மூண்டெழுந்தவன்போல் இட்ட திலகத்தை அழித்துவிடுவதும், சூட்டிய மாலையைப் பிடித்தெறித்துமாற இருப்பான். இந்நிலையில் சில நாயகன் மார் நளையோடும் அவள் காலில் விழுந்துவிடுவார். அப்படி விழுந்தால் ஊடல் தீராமல் மாறும் இலக்கணையப்போல் (வால்பூம் 1, பக்கம் 95) சிலர் இருக்கலாம். எனவே, “என் செயலால் ஆவது இனியாதொன்றுமில்லை” என்று ஏங்கியவண்ணம் நாயகன் ஒரு புறமாகவும், தொண்டைக்கனி வாய் துடிப்ப நாயகி மற்றொரு புறமாகவும் தனித்திருப்பச் சிறிதுநேரம் சென்றபின் அந் நாயகியின் நெஞ்சினில் இருந்த கோபம் தேய்ந்து தேய்ந்து மறபடி நாயகனை அணைய வேண்டும் என்னும் ஆசையே மேன்மேலும் வளரும். ஆனால் அவன் தன் காலைப்பிடித்தபோதெல்லாம் கருவித்திரிந்தவிட்டு இப்பொழுது எப்படிச்சென்று அவனுடன் கூடிக்கொள்வதெனும் நானத்தால் நைபவளராவான். உள்ளத்திலிருந்த ஊடலெல்லாம் தீர்த்தாயினும், இனிச்சென்று அவனோடு கூடுவதற்குக் காரணம் கற்பித்துக்கொள்ளவேண்டியது அவளுக்கு அவசியமாகின்றது. ஏதேனும் ஒன்றிற்குப் பயந்தவன்போல் பாமித்து அவனை அணைத்துக்கொள்வது மிகவும் சலபவானஉபாயம். “காகம் ‘க’ என்று கத்தியதாம், அக முடையானைப்போய் அப்பாடா என்று கட்டிக்கொண்டாளாம்,” என வழங்கும் வாகசம் இதுபற்றியே எழுந்ததா யிருப்பினும் இருக்கலாம். அந்த உபாயத்தான் இரத்தயானை இங்குச்செய்தது. பெண்யானை தன் களிற்றுடன் ஊடல்கொள்ளவும் அவ்வூடலைத் தணிக்க ஆண்யானை இட்ட சிந்தாத்தையெல்லாம் பெண்யானை வெறுத்துவிட்டு விலகியது, பிறகு கோபம் நீங்கியபின் மறபடி அணைவதற்கு நானி இருக்கவே, ஆகாயத்தில் சிம்மாசிகிவா, சிம்மம் என்ற சொல்லளவில் இதுதான்சாக்கு என்று பயங்கொண்டதுபோல் பாசாக்குசெய்தது போய் அணைத்துக் கொண்டது.

குறிப்பு:—வாராத, என் நிருக்கவேண்டியது வாராத என் நிருப்பதால் இது நறுகெட்ட எதிர்ப்பைப் பெயரெச்சம்.

இலக்கணம்

இரண்டு வார்த்தைகள் ஒன்றை ஒன்று தொடர்ந்து வரும்போது அவை அர்த்தத்தால் எவ்வாறு சேருகின்றன என்பதை முன் தொடரிலக்கணத்தில் பார்த்தோம். இவ்வாறு தொடர்கின்ற மொழிகளில் முதலில் இருக்கும் மொழியை நிலைமொழி பென்றும், பின்வருகின்ற மொழியை வருமொழி பென்றும், அழைப்பர். சொற்கள் தொடரும்போது நிலை மொழியின் இறுதியில் உள்ள எழுத்தும், வருமொழி முதலில் உள்ள எழுத்தும் சேர்ந்து உச்சரிக்கின்ற ஒலியில் சில வேறுபாடுகள் உண்டாகலாம். அதாவது, நிலைமொழி யிறுதியிலேனும் வருமொழி முதலிலேனும் அல்லது இரண்டு இடத்திலுமேனும் உள்ள எழுத்துக்கள் சில மாறபாடுகள் அடைவதுக்கூடும்; ஒன்றும் அடையாமல் இருக்கின்றபடியே இருந்தாலும் இருக்கலாம். (நிலைமொழி இறுதியிலும் வருமொழி முதலிலும் உள்ள எழுத்துக்கள் தனி மன்ற எழுத்துக்களில் ஒன்றும் வேறுபாடு அடையவே அடையாது என்று எண்ணப்படாது. சிறிதளவுமே மற்றுஞ் சில எழுத்துக்களும் வேறுபடலாம். இதைப்பற்றிப் பின்னர் பார்ப்போம்)

இவ்வாறு இரண்டு பதங்கள் தொடரும்போது அவைகளிலுள்ள எழுத்துக்கள் என்ன ஆகும் என்பதைப் பற்றிச் சொல்கின்ற இலக்கணம் புணரிலக்கணம். வார்த்தைகள் அர்த்தத்தால் சேர்வது தொடரிலக்கணம்; அவை சப்தத்தால் சேர்வது புணரிலக்கணம். ஆனால், சப்தத்தால் அவை சேர்ந்து ஒலிக்கின்ற தன்மை, பெரும்பான்மை அவ்வார்த்தைகள் எவ்வீத அர்த்தத்தால் தொடர்கின்றன என்பதை ஒட்டி இருக்கின்றது. ஒலிக்கின்ற ஒலியினுடைய குறிகள் தாம் எழுத்துக்கள் ஆம் என்பதை மறவா திருந்தால், தொடர்கின்ற சொற்கள் அடைகின்ற சப்த வேறுபாட்டிற்கு ஏற்றபடி எழுத்துக்களும் வேறுபாடு அடையும் என்பதொன்றியலாகும். இவ் வேறுபாட்டை இலக்கணங்களில் வீகாரம் என்று அழைப்பர்.

பதப்புணர்ச்சிக்கு உரிய வீகாரங்கள், தோன்றல் திரிதல், கெடுதல் என மூன்று வகைப்பட்டு, வாட, பசித்த என இரண்டு சொற்களைத் தொடர்ந்து உச்சரிக்கும்போது ‘வாடப்பசித்த’ என வருமொழி முதலில் ப என்ற ஒரு எழுத்துத் தோன்றியது. அப்படியே ‘மேடத்தால் பத்த’ என்னும்போது ப என்ற எழுத்துத் தோன்றியது “கூடத்துக் கம்ப...” என்னும்போது “கூடம் + அத்து + கம்ப...” என, அத்து என்னும் ஒரு சாரியையும், க் என்ற ஒரு எழுத்துத் தோன்றின, (கூடம் + அத்து, கூடத்து என்று எப்படியாயிற் நென்பதைப் பின்னர் பார்ப்போம்). இவ்வீதம் இரண்டு பதங்கள் புணரும் போது, ஒரு எழுத்தினும், சாரியையேனும் அவ் விருசொற்களின் ஒலியைக் கூட்டிவைப்பதற்கு உதவியாய்த் தோன்றாமாயின், அவ்வீகாரம் தோன்றல் வீகாரம்.

நிரிதல் என்பது, இரண்டு பதங்கள் புணரும்போது, ஒரு எழுத்து வேறு ஒரு எழுத்தாய் மாறியிடுவ

தாரும். கல்+சட்டி, என்னும் இவ்விரண்டு சொற்
களும் சேரும்போது கற்+டி என்பனாகும். நிலை
மொழி இறுதியிலிருந்து என்னும் எழுத்து, ற்
என்று மாறியது. அப்படியே, முன்+செடி, முட்
செடி என, என்னும் எழுத்துடன் என்னும் எழுத்
தா கத் திரிந்தது. இத்தகைய விகாரம் திரிதல்விகாரம்.
வெண்ணெய்க்கும்+செம்..... என்று தொட

ரில் ம் என்னும் எழுத்து ற் என்னும் எழுத்தாகத்
திரிந்து இருக்கின்றது.

பதங்கள் புணரும்போதுசிலஎழுத்து, இல்லாமலே
மறைந்து போய்விடுமானால், அது கெடுதல் விகாரம்.
மரம்+வேள், என்று சேரும்போது, நிலைமொழி இறு
தியிலுள்ள ம் என்னும் எழுத்துக் கெட்டு 'மரவேள்'
என்று நிற்கும். கம்பம்+வள... என்றது 'கம்ப
வள' என்றானதும் ம் கெட்டதால்தான்.

க வி த் தொ கை

[528-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாலுக்கலி 17.

'பொருள் தேடப் போகின்றேன்' என்று தலைவன்
கூறக்கேட்ட தோழி, அவனுக்கும் தலைவிற்கும் முன்
னர் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் கூறியும், இல்
வாழ்க்கையின் இலக்கணத்தை உணர்த்தியும் அவன்
செல்வைத் தந்ததைக் கூறவது இச்செய்யுள்.

அரும்பொருள் வேட்கையி னுள்ளர் தூரப்பப்
பிரிந்தறை சூழாதி யைய! விரும்பி
யென்றே னொழுதிய தொய்யிலும் யாழநின்
மைத்துடை மாப்பிற் சணங்கு நீனைத்துக்காண்
சென்றோர் முகப்பப் பொருளுந் கிடவா
தொழிந்தவ ரெல்லாரு முண்ணுதல் செல்லா
ரிளமையும் காமமு தோராற்குப் பெற்றார்
வளமை கிழைக்கக் துண்டோ வளகா
ளொரோலுக்க தம்முடட் தழீஇ யொரோலுக்க
யொன்றன் கூறாட யுழிப்பவரே யாயினு
மொன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யரிதரோ
சென்ற இளமை தாரு.

(வரி. 1 - 12) அரும் பொருள் வேட்கையின் - அரு
மையாகிய பொருளிடத்துள்ள (உனது) ஆசையால், உள்
ளம் தூரப்ப - (உனது) ஊக்கம் செலுத்த, பிரிந்து உறை
சூழாதி - (நீ தலைவியைப்) பிரிந்து போய் (வேறு காட்
டில்) தஞ்சுதலை நினைப்பதே, ஐய - ஐயமே! விரும்பி நீ
என் தோள் எழுதிய - மகிழ்ந்து நீ தலைவியின் தோள்
களின்மேல் எழுதிய, தொய்யிலும் - கோலத்தையும்,
நின் மைத்து உடை மாப்பின் - உனது வலிமை
யுள்ள மாப்பினை (நினைப்பதால் அவளுக்கு உண்டாகும்),
சணங்கும் - சணங்கையும், நீனைத்துக்காண் - நீனைத்துப்
பார்! சென்றோர் முகப்ப - பொருளின் பொருட்டிப்
போனவர் முகத்து கொண்வரை, பொருளும் கிடவாது -
செல்லவரும் (ஒரிடத்தே குவித்து) கிடவாது, ஒழிந்தவர்
எல்லாரும் - (பொருள் தேடப் போகாதவராகிய) பிறர்
எல்லாரும், உண்ணுதம் செல்லார் - உண்ணாமலும் போ

கார், இளமையும் காமமு - இளமையையும் காலை
யும், ஞாற்கு பெற்றார் - (தம்முள்) ஓரே அளவாகப்
பெற்ற தலைவன் தலைவியர், வளமை விழைதக்கது உன்
டோ - செல்வத்தை விரும்பத்தக்கதொரு பொருளாகக்
கொள்ளுதல் உண்டோ? உள கார் - (தம்க்கு வாழ்
காளாக) உள்ள காலம் எல்லாம், ஓரோ ஒகை - (தம்) ஒரு
கையாலே, தம்முள் தழீஇ - ஒருவர் ஒருவரைத் தழுவித்
கொண்டு, ஓரோ ஒகை - (தம்) மற்றொரு கையை, ஒன்
றன் கூறு ஆடை - (தம்) ஒரு பக்கத்து ஆடையாக,
உடுப்பவரே ஆயினும் - உடுக்கும் வறியரோனாலும், ஒன்
றினார் வாழ்க்கையே - (பிரியாத எங்காளும்) கூட. இருக்
கும் தலைவன் தலைவியரது வாழ்க்கைதான், வாழ்க்கை-
வாழ்க்கை என்று சொல்லப்படும், சென்ற இளமை
தாற்கு அரிது - (பிரிவினால்) கழிந்த இளமை (நீண்டும்)
கொடுத்திருந்து இவரது.

தனக்கும் தலைவிக்கும் மனத்தால் வேற்றமை இன்
மையால் தலைவியின் தோளைத் தோழி தன் தோளாகக்
கூறினர். இஃது அகப்பொருள்பற்றி வருகும் வருமமைதி
யின் ஒன்று.

சந்தனம், குங்குமம், கற்பூரம் முதலியவற்றைக் குழை
த்து மகளிர் தோள்களின் கரும்பு போலவும், மாப்பிற்
காமவல்லி போலவும், எழுதுகோலால் தலைவர் எழுதும்
கோலம் தொய்யிலாகும்.

சணங்கு என்பது இளமகளிர்க்குக் காமத்தால் உடம்
பின் நிச்சி இடங்களில் தோன்றும் நிற வேறுபாடு;
அது மாத்தளிர் போன்ற அவர் நேணியில், அரத்தால்
அராவிய பொன்னின் பொடி தூவியதுபோலக் கிடக்கும்.

ஓரோ ஒகை ஒன்றன் கூறு ஆடை உடுத்தவரவது—
தாம் உடுத்த ஆடையின் துண்டு தம் அரையை முற்றும்
மூடாமையின், மூடாத இடத்தைத் தம் கை ஒன்றார்
பொத்துதல், 'கண்ணுச் சிறு கூரை பாகம் தூர்கை பாகம்
உடுத்து' என்றார் சித்தாமணியிலும். (2825)

'பொருளும்' என்ற இடத்து எதிரது தழீஇய எச்ச
உம்மையும், 'உண்ணுதம்' என்ற இடத்து இறத்தது தழீ
இய எச்ச உம்மையும் வந்தன. உண்டோ - ஓசாரம் எதிர்
மறை. யாழ், அரோ - அசைகள்.

அ ப் ப ர்

அப்பரும் அதுபத்தினுக்கு கலைகளும்—30. வியாகரணம்

[508-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

XI. அப்பரும் சொல்லதிகாரமும்

(b) அப்பரும் நால்வகைச் சொற்களும்

(i) சொல்லாவது யாது?

சொல்லப்படுவது சொல் என்பர் சிலர். ஏனெனின்,
அசைச் சொல்லும் இவ்விதத்தில் அடங்கும்.
ஆயினும் தொல்காப்பியனார் கிளவியாக்க முதல் சூத்
திரத்தில்,

"உயர்நினை யென்மனார் மக்கட் கட்டே

யல்நினை யென்மனார வரவல பிறவே

யாழ் திணையி னிசைக்குணை சொல்லே"

என, சொல்லின் பயனும் (by dynamic Concep
tion) அந்நிலக்கணத்தைக் கூறினார் உயர்நினைப்
பொருள்கள் அல்நினைப்பொருள்கள் என்னும் இரு
வகைப் பகுதியையும் அவற்றின் இயக்கத்தையும்

காட்டுவன சொல் எனப்படும் என்றார். இக்கருத்தைத் திருநாவுக்கரசர்

சொல்லாணைப் பொருளாணைச் சுருதி யாணைச் சுடராழி நெடொலுக் கருள் செய்த தானை அல்லாணைப் பகலாணை அரியான் நன்னை அடியார்கட் கெளியாணை யன்முன் றெய்த வில்லாணைச் சரம்விசயற் கருள்செய் தானை வெங்கதிரோன் மாமுனிவர் சிறும்பியேத்தும் நல்லாணைத் தீயாடு நம்பன் றண்குணை நாரையூர் நன்னகரிற் கண்டேன் நானே.

திருநாரையூர் - திருத்தாண்டகம் 1. என்னும் பாசரத்தில் விளக்குவது காண்க. மற்றும் தொல்காப்பியனாரும், பெயரியற் சூத்திரங்களின் முதலாய் "எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" என்பதை வைத்தனர். இதற்குப் பின்னர், அடைச் சொற்களையும், இடைச் சொற்களையும் சொற்கள் பகுதியினின்றும் நீக்காவண்ணம்,

"பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலுஞ் சொல்லி னுரு மென்மனார் புலவர்

எனச் சூறிகூறி, பொருண்மை தெரிவதற்குப் பயன்படாதசொற்கள் சொன்மைதெரியப் பயன்படுவதால், அவைகளும் சொற்பகுதியிலடங்குமென்றும். சில சொற்கள் ஏனைய சொற்களைப் ஈரவச் செய்தலால் பொருள் திருந்தும். அவைகள் தமக்கெனப் பொருளில்லா விடத்தும் ஏனைய சொற்களின் பொருளைத் தெரிவிக்கப்பயன்படும். அத்தொழில் "பாவதல்" என உலகவழக்கில் தானிரெய்யும் உருவகத்தில் உணர்த்தப்படுவதுண்டு. அக்கருத்தைக் கீழ்வரும் தேவார பாசரத்திலு முணரலாம்:—

சொற்பாவும் பொருள்தெரிந்து ஞாய்மை நோக்கித் தூங்காதார் மனத்திருளை வாங்காதானை நற்பான்மை யறிபாத நாயி னேனை நன்னெறிக்கே செலும்வண்ணம் நல்லிணைப் பற்பாவும் வாயாரப் பாடி யாடிப் [பொக்க பணிந்தெழுத்து குறைந்தடைந்தார் பாவம் கிற்பாணைக் கீழ்வேளு ரானுந் கோவைக் கேடிவியை நாமமவர் கேடி லாரே.

திருக் கீழ்வேளுர் - திருத்தாண்டகம் இவ்வாறு தொல்காப்பியனாரும், அம் முறைபற்றிய நமது சமயகுராவரும், சொல்லின் இலக்கணத்தைப் பயனின் நோக்கத்தால் (Dynamic Conception) விளக்கியிருக்கப் பவனாகித் முனிவர் சொல்லின் ஸ்தூல லட்சணமே (Static Quality) இலக்கணமாகக் கைக்கொண்டாரென்பது நன்னூலில் நன்கு விளக்குகின்றது.

பதம், மொழி (கிளவி), சொல் என்னும் மூன்றும் ஒரே பொருளைக் குறித்த சொற்களென எண்ணப்படலும், நமது தமிழ் இலக்கணங்களில், அவற்

* பேராசிரியர்வரி வாளுே ரேத்தும் பெய்மாணைப் பிரிவினா வழியார்க் கென்றும் வாராத செல்வம் வருவிப் பாணை மத்திரமும் தத்திரமு மருத்த மாகித் தீராசோய் தீர்த்தருள் வல்லான் நன்னைத் திரியார்க்கள் தியெழுத்தின் சிலைகை கொண்ட பேராசிரியர் புள்ளிருக்கும் வேளு ராணைப் போற்றுகே யாற்றாண் போக்கி னேனே. திருப்புள்ளிருக்கும் வேளுர்-திருத்தாண்டகம்-8.

ரின் பிரயோகம் வேறு வேறுக்கக் காணப்படுகின்றது. தொல்காப்பியனார் இருதிணையில் இயங்குவன சொல்லாம் என்பவாறு, பவணத்திசொல் என்பது யாசுதனைச் சூத்திரம், கருமம்,

"ஒருமொழி தொடர்மொழி பொதுமொழி பெய்ற இருதிணை யைம்பாற் பொருளையுற் தன்னையும் மூவகை யிடத்தும் வழக்கொடு செய்புகின் வெளிப்படடை குறிப்பின் கிரிப்பது சொல்லே" (நன்னூல் - சொல்லதிகாரம் - 2) என்றார்.

மனிதனுடைய இலக்கணம் யாதென ஆராய்வோர்க்கு, அவன், இரண்டு கால, இரண்டு கை, இரண்டு கண், இரண்டு காது முதலிய அவயங்கள் உடையவனாய் மற்ற ஜீவர்களைத் தன்புறத்தும் சக்திவாய்ந்தவனென்பது பரவலாம் இது. இச்சூத்திரத்திற்குச் சங்க நாமச்சிவாயர் சொல்லின் பொதுவகையெனத் தலைப்புகொடுத்தார். பொதுவகையிலும் சொல்லின் இலக்கணத்தை இது காட்டவில்லை, சிறப்பு வகையிலும் இது காட்டவில்லை. சொல்லின் வகைகளையும், அவை கிரித்துக் காட்டுவன சிலவற்றையும், இச்சூத்திரம் காட்டாநிற்கும். பவணத்தியார் சொல்லதிகாரத்தில் 275-ம் சூத்திரத்தில் பெயர்ச்சொல் என்பது.

"இடுகுறி காரண மரபோட டாக்கம் தொடர்ந்து தொழிலை காலற் தோற்று வேற்றமைக் கிடனுய்த் திணைபா விடத்தொன் நேற்பவும் பொதுவு மாவன பெயரே" என்றார்.

இவ்வகை இலக்கணக் கூறல் மாணவர்களுக்குப் பெரிய ஆராய்ச்சிக்குத் தொழில்படுப்பதன்றி, பகுத்தறிந்து எளிதில் பெயர்ச்சொல் இதுவென வரிய வழிகாட்டுவதன்று. தொல்காப்பியனார் பழைய ரொனக் கழித்துத்தான் நூதனமாய்ப் பவணத்தி செய்த சூத்திரங்கள் யாவும் இவ்வாறே மாணவர்களுக்குப் பயந்தாராதனவாய் கருதினன. தொல்காப்பியனார் கிளவியாக்கத்தில் ".....ஆயிர திணையினிசைக்குமன சொல்லே" என்ற கொள்கைக்கு முற்றும் பொருத்தமாய்ப் பின்னியல்களிலும் சொற்களின் இலக்கணங்கள் கூறுகின்றன. பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணக் காட்டுமிடத்து

"பெயரெனப் படுபவை தெரியுந் காலை யுயர்திணைக் குரிமையு மடம்பிணைக் குரிமையு மாயிரு திணைக்குமர ணன் வரிமையு மம்மூ வருபிணை தோன்ற ளாரே" என்றார். (தொல் - பெயரியல் - 6)

மற்றும் பொதுவகை காட்ட "இருதிணைப் பிரிந்த வைம்பாற் கிளவிக் கு முரியவை யுரிய பெயர்வயி னை"

என்று பெயர்ச்சொல் லிலக்கணத்தைத் தொகுத்துக் கட்டி, அவ்வழி கொள்ளப்படுவன யாவையெனப் பின்வரும் சூத்திரங்களில் வகுத்துக் காட்டினார். இருதிணைச் சொற்களும், ஐர்திணை மருங்கின் வழங்கப்பட்டு வருவதால் கருப்பொரு ளாங்கத்தும் மீர வுப்பெரிநின் தன்மையைக் காட்டிப் பெயரியல் முடிவில்,

"திணையொடு பழகிய பெயரால் கடையே" என்றார். (தொல் - சொல். 197)

இவ்வாறு இருநிலையும் ஐந்துபால்களும் விரவும் பொருள் பெயராயினும், நம் பிறவி “பேசப் பொருளிவாதது” எனத் திருநாட்க்கரசு

பேசப் பொருளிவாப் பிறவி தன்னைப் பெரிதென்முன் சிறுமனத்தால் வேண்டி யீண்டு வாசக் குழல்மடவார் போக மென்னும் விலைப்பட்டு விழாதே வருக நெஞ்சே தூசக் கரியுரித்தான் தூசி ருயத் துதைந்திலங்கு தூல்மாப்பன் தொடர கில்லா நீசர்ச் கரியவன் நெய்த்தான-மென்று நினைபுமா நினைத்தக்கா லுய்ய லாமே.

திருகெய்த்தானம் - திருத்தாண்டகம் 7.

என இகழ்ந்து, இருநிலையும் ஐந்துபால்களுமாய்க் காணப்படுவன பாசநுபான மாயை யாதலாலும், அதற்கு, தனக்கென்னும் ஸ்திரமான நிலையின்றி நாம ரூபமாய் முடியுமா தலாலும், பேசப் பொருளன்று, அதற்குச் சொல்லுமில்லை பென்பர். இதற்கு எதிர் மறையச் சிற்தும் பரம்பொருளோ, சொல்லார்ந்தது என்பர்:—

சொல்லார்ந்த சோற்றுத் துறையான் றன்னைத் தொல்கரகம் நன்னெறியால் தூர்ப்பான் றன்னை வில்லாளை மீய்ச்சூர் மேவி லானை வேதியர்கள் சால்வர்க்கும் வேதஞ் சொல்லிப் பொல்லாதார் தம்மரண மூன்றும் பொன்றப் பொறியரவம் மார்பாரப் பூண்டான் றன்னைக் கல்லாசின் கீழானைக் கழிகுழ் நாகைக் காரோனைத் தெஞ்ஞான்றும் காண லாமே.

திருகாளைக் காரோணம் - திருத்தாண்டகம் 9.

மேற் கூறியவாற்றால் சொல்லெனக் கூறத் தக்கவை பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லுமேயாம். இடைச் சொற்களும், *உரிச் சொற்களும் பெயரையும் வினை

* “இடையெனப் படுவ பெயரொடும் வினையொடு கடைபெற நியலுக் தமக்கியல் பிலவே”

[தொல்-249]

வையுஞ் சார்ந்து தோன்றுமாதலால், அவை சிறப்பு வகையில் சொல்லாகா:—

“சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென் றுயிரன் டென்ப வறிந்திடு னோரே”

“இடைச்சொற் கிளவியு முறிச்சொற் கிளவியு மவற்றுழி மருங்கிற் றேறும் மென்ப”

(தொல் - பெயரியல் - 4 - 5)

இடைச் சொற்களுக்கும் வினைச் சொற்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தின் உருவகத்தை, பின்வரும் அப் பர் பாசரத்தா லுணர்வாகும்:—

இடைவித்த வாறிட்ட நெய்வினை காட்டி யிடர்ப்பித்து

உடைவித்த வாறுற்ற நெய்வினை தீர்ப்பா னுகந்தருளி

அடைவித்த வாறு. யேனையை யாற னடிமைக்களே

தொடர்வித்த வாதொண்ட னேனைத்தன் பொன்னடிக்கீடுமேனியே.

திருவையாறு - திருவிருத்தம் - 8.

இடைச்சொல்லின் இலக்கணம், இடவென பெறிக் துக் காட்டாமல் பலவணந்தி முனிவர் இடைச்சொற் களின் பலவகைத் தொற்றங்களைப் பின்வரும் அவர் இடையியற் சூத்திரத்தில் காட்டுகின்றார். அவையா வன:—

வேற்றுமை வினைசாரியையொப் புருபுகள் தத்தம் பொருள் கிசைநிறை யசைநிலை

சூறிப்பெனென் பகுதிபிறி றனித்திய லின்றிப் பெயரினும் வினையினும் பின்முன் னோரிடத்

தொன்றும் பலவும்வர் தொன்றுவ திடைச்சொல் கன்னால் - 420.

இதைச் சங்கா நமச்சிவாயர் இடைச் சொல்லின் பொதுவிலக்கண மென்பார். இலக்கண மென்பதில் சிறப்பிலக்கணமே மானவர்களுக்கு இத்திறையில் பயன்படுவதாகும். அது கூறுதா, நியுத்த முறையான் இத்தினைக் கூறினும் பயனின்றும்.

நம்மாழ்வார் வையபவம்

திருவாய்மொழி

[528-வது பக்கத்தொடர்ச்சி]

5-ம் பத்து, 5-ம் தசகம்

1-ம் பாசரம்.

எங்கனையோ வண்ணையீர்கா.

என்னனை முனிவதாநீர்

நங்கன்கோலத் திருக்குறுங்குடி

நம்பியைநான் கண்டபின்

சங்கினோடும் நேமியோடுந்

தாமரைக் கண்களோடும்

செங்கனிவா யொன்றினோடுந்

செல்கின்றதென் நெஞ்சமே.

பொழிப்புரை:—தாய்மார்களே, என் நிலைமை தெரிந் திருத்தும் என்னை நீங்கள் கோரிப்பது எப்படி நியாய மாகும். நம் அழகிய திருக்குறுங்குடியில் கோயில் கொண்டிருக்கின்ற குணத்தால் சிலாக்கியமான பெரு மாளை நான் கண்ணுற்றபிறகு, என் நெஞ்சம், அவன் சங்கனோடும் சக்கரத்தோடும் தாமரைபோன்ற கண்க ளோடும் ஒப்பற்ற சிவந்த களிப்போன்ற அவன் இதழி னோடும் செல்கின்றதே—நான் என்னசெய்வேன்.

2-ம் பாசரம்.

என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்கானீ

ரென்னை முனியாதே

தென்னஞ்சோலைத் திருக்குறுங்குடி.

நம்பியைநான் கண்டபின்

மின்னுதுலுக் குண்டலமும்

மார்வில் திருமறுவும்

மன்னுபூணும் நான்குதோளும்

வந்தெங்கும் கின்றிடமே.

பொழிப்புரை:—தென்னைமா மட்டந்த சோலைசூழ் ந்த திருக்குறுங்குடியில் கோவில்கொண்ட நம்பியை நான் பார்த்தபிறகு, அவனது பிரகாசிக்கின்ற பூணூ லும் குண்டலமும் மார்பில் உள்ள அழகிய மறு வும் கவுஸ்துப இரத்தினமும் நான்கு தோள்களும், வந்து எங்கும் என் கண்களுக்கு முன்னே நிழ்கின் றனவே. ஆன்னைமீர், இது எப்படி நேரும் என்று என்னைக் கோழிக்கா தீர்கள், என்னுடைய மனத்தினால் நீங்கள் பார்ப்பீர்களானால் உங்களுக்குத் தோன்றும்.

குறிப்பு:—பகவத் விசுவேஷத்தில் அகப்பட்டி இரவில் தாம் மிகத்தயாரடைந்தாரென்று முன் தசகத்தில் பாடிய ஆழ்வார்; இத் தசகத்தில், திருக்குறும் குடியி லுள்ள நம்பியின் வெள்ளத்தரிபத்தை வர்ணித்துத் தாம் மாணஸாறுபவம் செய்ததாக அன்னைமார்க ளுக்குக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்து மென்றால்— இரவு விடியவே, தயாரம் ஒருசிறிது நீங்கி நம்பியின் திவ்யிய அழகில் உள்ளம் ஈடுபட்டு நிற்கின்ற இப்பிரா ட்டி, தன்முன் வரும் தாய்மார் தோழியர் உலகத்த வர் முதலியோரை நோக்கித் தம்முடைய அனுபவத் தைச் சொல்ல, அவர்கள், “நாங்கள் நம்பியின் வடி வுழகைக் கண்டதிலேயே. நீ மாத் திரம் அழகனைக் குறித்து ஓயாமல் சிந்திக்கவும் பேசவும் நேர்வது என்ன” என்று கடிந்துபேச, அதற்கு இப் பிராட்டி, “நீங்களும் என்போன்ற பக்தியுடைய உள்ளத்தோ டீம் பார்ப்பீர்களானால், உங்கள் கண்களுக்குப் புலப் பவும்,” என்கின்றார்.

3-ம் பாசுரம்.

நின்றிடுந் திகைக்குகையெ
மென்றன்னையரு முனிதீர்
குன்றமடாடத் திருக்குறும்குடி
நம்பியைநான் கண்டபின்
வென்றிவிலுந் தன்மேய்மாளுந்
சக்கரமுந் சங்கமும்
நின்றதோன்றிக் கண்ணுள்ளீங்கா
நெஞ்சள்ளும் நீங்காவே.

பொழிப்புரை:—ஒன்றுந் செய்யாமல் சக்தியற்று நிற்கின்றேன் என்றும், ஒன்றுந் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாமல் திகைக்கின்றேன் என்றும், ஒரு காரண மும் இல்லாமல் தளர்கின்றேன் என்றும், என் தாய் மார் களாகிய நீங்களுமே கோபிக்கின்றீர்—நான் என்ன செய்தலேன், குன்றுபோன்ற மாளிகைகளையுடைய திருக்குறும்குடியில் கோவில்கொண்டருளியிருக்கும் நம்பியை நான் கண்டபின், அவனுடைய வெற்றிவாய் ந்த வில்லும் கதையும் வானும் சக்கரமும் சங்கமும் இடைவிடாது தோன்றி என் கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் நீங்காமல் நிற்கின்றனவே.

4-ம் பாசுரம்.

நீங்கிலில்லாக் கண்ணாரீர்க
ளென்றன்னையரு முனிதீர்
தேன்கொள்சோலைத் திருக்குறும்குடி
நம்பியைநான் கண்டபின்
பூந்தண்மாரீத் தன்புழாயும்
பொன்றமுடியும் வடிவும்

பாங்குதோன்றும் பட்டும்நாணும்
பாறியேன் பக்கத்தவே.

பதக் குறிப்புகள்:—பாங்குதோன்றும் - வடிவிற்கு மிகவும் பொருத்தமாகத் தோன்றி விளங்குகின்ற, நான்-அரைநூண், பாறியேன் பக்கத்தவே-இவை என் பக்கத்திலே கையால் திண்டி அனுபவிக்கக் கூடியன போல் அருகுதோன்றுகின்றன. ஆயினும் ஆதற்குப் பாக்கியம் இல்லாத சான் பாவம் பண்ணினான் அல் லனோ. கண்ணில்.....முனிதீர் - நம்பியைப் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாதவள் நான் என்பது அறிந்தும், “கண்களில் வற்றாத நீர் உடையவள்” என்று என்னை அன்னைமீர் கடிக்கின்றீர்களே.

5-ம் பாசுரம்.

பக்கநோக்கி நிற்குநகையமென்
றன்னையரு முனிதீர்
தக்ககீர்த்தித் திருக்குறும்குடி
நம்பியைநான் கண்டபின்
தொக்கசோதித் தொண்டைவாயும்
நீண்டபுரு வங்கனும்
தக்கதாமரைக் கண்ணும்பாறியே
னுளியினமே லானவே.

பதக்குறிப்பு:—பக்க நோக்கி.....முனிதீர் - என் பக்கத்தில் ஒருவரும் இல்லாதிருக்க யாரோ இருப் பதுபோல் நான் அடிக்கடி பார்த்து நிற்கின்றேனென் றும், தளர்கின்றேன் என்றும், அன்னைமார்களாகிய நீங்கனும் கோபிக்கின்றீர்களே, பாறியேன் ஆயியின் மேல் ஆனவே - கொவ்வைக்கனி போன்ற வாய்முத லியான பாறியான எனது உயிரிணையே பற்றிக் கொண்டுவிட்டனவே.

6-ம் பாசுரம்.

மேலும்வன்பழி நக்குடிக்கிவ
ளென்றன்னை காணக்கொடாள்
சோலைமுத்தன் திருக்குறும்குடி
நம்பியைநான் கண்டபின்
கோலன்றிகொடி முக்கும்தாமரைக்
கண்ணுங் கனிவாயும்
நீலமேனியு நான்குதோளுந்
மென்னைஞ்சு நிறைந்தனவே.

பதக்குறிப்பு:—முதலடி - இவள் இவ்வாறு ஒரு நம்பியின் பால் வைத்த ஆசை நிறைவேறாமல் ஊரார் சிக்க நம் குலத்திற்கு இவள் பழி ஆயினாளென்று என்னைக் காணவும் அன்னை பொறுக்க மாட்டாத வள் ஆளென்.

அ மீ ல்

“Our span of life is short and opportu nities are rare, so let us sow our seeds of thought where the soul claims them and where the harvest will ripen.”
“Life cannot exist without devotion to an ideal, which one must have conceived for oneself. For life is a struggle for an object. But this implies devotion to a

cause, giving oneself up completely to something.”
“A man is what he loves.”
“If thine eye be single, thy whole body shall be full of light.”
“The spirit of man is the candle of the Lord.”
“Life is a fountain of everlasting exhalation.”

தோற்றமாய்:—சாகரத்தைவிட அதிக அற்புதமான காட்சி ஒன்றுதான். அதுதான் வானம்; வானத்தை விட மிக்க சிசித்திரம் வாய்ந்தது ஒன்றுதான், அது தான் மனிதனது உள்ளம். ஏனெனில் பார்த்தற்கும் நினைத்தற்கும் அளத்தற்கும் இல்லாமல் நின்ற வித்தகர் எவரையும் எக்காலத்திலும் பிரமிக்கச் செய்வது மனிதர் உள்ளம். பூமியைத் தோண்டித் தோண்டி உள்ளே உள்ளவைகளைச் சோதித்துப் பார்க்கலாம்; விண்ணை கப்பலாளுள் இரகசியங்களைப் புறக்கருவிகளைக் கொண்டு அறியலாம்; எனினும், மனிதரது உள்ளத்தின் பான்மையைப் போக்கையும் தெளிந்து கூறுதல் அரிதிலும் அரியதாகும். ஞானியானும் பேதையானும் தம்மவானுதலும் அல்லாதவானுதலும் குருபிரயாணமும் பரோபகாரியானும், இவர்களுடைய உள்ளத்தில் நிகழ்பவைகளையும், அவர்களைத் தூண்டும் சக்தியையும் ஒருவாறு அறமானிக்க முடியுமே யல்லாது பூரணமாகத் தெரிந்துகொள்ளற் கியலாது. இவர்களுடையோரும் சக்தியின் பலவிதவருங்களை வாரி; சக்தியிலேயின் நானாவிய வேஷதாரிகள் போலும் இவர். அவர்களிடம் லொவ்வொருவருள்ளும் நிகழ்பவைகளைப்பெல்லாம் இயன்றவரையினுக்கிட மிரித்தகரக்கப் பருவோம்பின், அது எண்ணிறந்த ஞால்களாகப் பெருகும்.

அந்தக்கரண மென்பது காமக் குரோதங்களின் குகையாம்; கனவுகளின் உலையாம்; வெறுப்பையும், அஃமமானத்தையும் அச்சத்தையும் எழுப்பக்கூடிய சிந்தனைகளின் வாசஸ்தானமாம்; சம்பந்தமற்ற விதண்டவாதங்களும் ஏத்தவாயாசங்களும் வினாயுமிடங்களாம்; ஆசாபாசங்களின் சமர்க்களமாம். மார்தம் அந்தக்கரணத்தின் ஊடுருவிப் பார்ப்போமாயின், தாந்தே என்னும் லிதீன் கவி இயற்றிய “ஈசுவரீலை” (Dante's "Divine Comedy") என்ற காவியத்திலும், நம்முடைய கருட புராணத்திலும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கும் நாகக் குழிகளும் பூதங்கள்களும் புலனாகும்.

“வேங்கை, நரி, ஓநாய், உடும்பு, சர்ப்பங்களைத் தேடித்திரிந்து எதிர்த்துக் கொன்று தான் வீரன் எனத் தோள் தட்டுவதைக்காட்டுவதும், ஆம்மிருகங்களின் விசேஷ குணதீசயங்கள் எல்லாம் பூமிக்கப்பெற்றுள்ள நம்முடைய அகத்தை ஆராய்ந்து அந் நீச குணங்களை அழித்தலன்றோ புராணசக்தியின் இயல்பென அமைந்திருக்கின்றது. “புருஷ”னின் வெற்றியாவது மாறுடையாழ்க்கையின் மெய் ஆதர்சமாவது. மேற்சொல்லிய விவங்குகளைப் புறக்கருவிகளால் கொன்று வெல்லலாம்; ஆனால், அகப் போராட்டங்களை அவ்வகத்தைக் கொண்டுதான் திருத்தித் தூயதாகக் கீ உயர்த்தவேண்டும். இழிய சிந்தனைகளும் ‘பாப’ச் செயல்களும் எவ் ஆற்றினின்றும் இழிந்து ஒழிகின்றனவே, அவ்வூற்றினின்றேதான் அக் களங்கங்களையும் குற்றங்களுகையும் போக்குவதற்குரிய சக்தியும் ஊறித்தும்புகின்றதுபோலும்.”

ஆகாயத்தில், விண்ணங்கள் கோடிக்கணக்காகச் செறிந்து கிடக்கின்றன வென்றும், அவைகளிற் சில நகழ்திராங்கன் தான், (அவைகளும் தூரதிரஷ்டியக் கண்ணுடையாயினால்தான்) புலப்படுகின்றன என்றும் வான சாலகிரி விணர்கள் கூறுகின்றனர். அவைகளிற் சில நிலத்திருப்பன என்றும் வேறு சில ஆகாய வீதியில் அளப்பரிய வேகத்துடன் பறந்து கொண்டிருப்பன என்றும், இன்னுஞ் சில தண்ணீர்

யும் பிறவற்றையும் சுற்றிக்கொண்டிருப்பன வென்றும் தெரிவிக்கின்றனர். இதுபோல், சிந்தாகாசத்தில், தூற்றுக்கணக்கான கலைஞர்கள் இருந்துவருகின்றனர். இவர்களிற் சிலர், குறியீடுபோல், சலிக்காத ஒளிபுடனும் மாறக் குணத்துடனும் பிரகாசித்து மார்தர்க்கு உதவிபுரிந்துவருகின்றனர்; வேறு சிலர் அவ்வப்போது நம்முள் தோன்றி நம்மைப் பிரமிக்கச் செய்து மறைகின்றனர்; தாமகேதுபோல், சிலர் முன் வந்து ஆவாரங்கள் செய்து ஒழிகின்றனர்; மற்றுஞ் சிலர் தம்மையே சுற்றி, உள்ளாராய்ச்சிபுற்று உள்ளமைப்பையும், மனப் போராட்டங்களையும், அக ஆர்ப்பாட்டங்களையும் உற்றுறிந்து, சப சக்தியை வெளியிடுகின்றனர்.

“மனிதர்தம் குண நடத்தைகள் பலவாகத் தோன்றினும், உண்மையில், ஒரே முடிவைத்தான் நோக்கி இயங்குகின்றன என்றும்; அகம் புறம் ஆராய்ச்சிகளிற் புருந்து உண்மையை உணர்ந்து, அல்லலிலிவாவாழ்க்கையின் அமைதியைப் பெற்று அறுப்பிக்க முயற்சி செய்கையில், நிலைவழிப் பற்பல அவதிகளுக்கு இலக்காகித் துடித்தபின்னேதான் நிரதிசய இயல்பு நில்லியல் மனிதர் அமரக்கட்டுமென்றும் உள்நாட்டின் இயல்புநிதர் சாலதிரிகள் காட்டியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு அல்லற்படுபவர்களிற் சிலர், தம்முள் எழுந்த பற்பல எண்ணங்களையும், உலகாதினைப் பற்றிய அபிப்பிராயங்களையும், தாம்கொண்டு விதித்துக் கொள்கையும், இவைகளின் தாரதம்மியங்களையும், விளையித்துப் பின்பற்றிய சிந்தார்த்தங்களையும், இடைவிடாமல் உக்கிரத்துடன் மேற்கொண்டு வருத்தும் வேட்கை அவா பற்றுக்களையும், இவைகளின் பலபலன்களையும், தம் சபாதுபவங்களின் திறனையும் மக்கள் அனைவரும் அவாவர் மனப்பாங்கின்படி கிராஹித்துக்கொண்டு தக்கன செய்து உய்யும்பொருட்டு வெளியிட்டு வருகின்றனர். விசாரிப்பின் முடிபுகளையும், அதுபவங்களின் பலன்களையும் முனிவர்கள் தம் வாழ்க்கை மூலமாக உணர்ந்துகின்றனர்; பிரபஞ்ச மர்மங்களை யும் வாழ்க்கைக் கருத்தையும் ஞானிகள் தர்க்க முறையால் நிரூபிக்க முயல்கின்றனர்; சில கலைஞர்கள் சயஜீவ சரிதமூலமாகவோ (Autobiography) அல்லது நாளாகமங்கள் (Diaries) வாயிலாகவோ, தம்முள் எழுந்த சிந்தனைகளையும், தாம் படித்த ஞால்களின் சாராம்சத்தையும், அவைகளைப்பற்றிய தம்முடைய கருத்துக்களையும், உண்மை அறிவிவேண்டுமென்ற ஆர்வமுடையவர்களுக்குப் பொதுவாக உண்டாகும் அகப் புற நிகழ்ச்சிகளையும் மாற்றங்களையும், காலத்தினரின் போக்குகளையும் யாவரும் அறிந்து, தக்கன செய்து சிறக்கும்படி பிரசாரம் செய்கின்றனர்; மார்தர்க்குச் சுவபாவமான மடி மிடி கோய் அவுலக் கவலை கையா நழுக்கல், முதலாயினவைகளை எதிர்த்து எவ்வாறு வெல்லலாம், அல்லது அவைகளின் கொடூரத்தைக் குறைத்து மேலேறலா மென்பதை யும், உயரவேண்டு மென்பதை யும், உயர்க்குடிகுடமென்பதையும், இத்தகையவார் அறிவுறுத்துவதால், அவர்களுடைய ஜீவசரிதங்களையும், இயற்றிய ஞால்களையும், குறிப்பிட்ட எண்ணங்களையும் படித்தல் பயனற்றதன்று என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இக்கருத்துடன், சிந்தனைபல கொள்கின்ற ஜீவ சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாகக் காட்டிப் பின் அவருடைய எண்ணக்குறிப்புக்களிற் சிலவற்றை (Journal) எம்மால் இயன்றவரையினும் தமிழ்ப்படுத்துவேகம்.

பொதிகை நிகண்டு

(இரண்டாம் பகுதி)

[531-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

- பா
- 1607 பாசன் புதனும் பாசனு மாரும்.
 - 1608 பாகு பாலும் பகுப்பும் பாக்கும்
பாசனும் வெல்லமும் குழம்பும் பரணியும்.
 - 1609 பாக்கு எதிர்காலத் திட்டக்கொள்ளும் பாக்கும்.
 - 1610 பாகவே சார வல்லியும் பாலையும்
முப்பா கலுமென மொழிந்தனர் புலவர்.
 - 1611 பாசாரம் புரிசையு ளுபுந்திய சிலமும்
பரிசு முமெனப் பசீர்த்தனர் புலவர்.
 - 1612 பாக்கம் செய்த லாகு மூரும்
மருத ளுரு மெனவழங் கினரே.
 - 1618 பாசம் பாநியு மனவும் பதமும்
பட்டும் சர்க்கரையும் பலகூறு மாரும்.
 - 1614 பாக்கர் பக்கமு மிடமும் பக்கமும்.
 - 1615 பாக்கு பாலும் பக்கமும் பரிசும்
கன்பமுக் தோழியும் சுழற வாகும்.
 - 1616 பாக்கன் பரிசும் பக்கமுக் தோழனும்.
 - 1617 பாச வேயும் பசமையு மாரும்.
 - 1618 பாச மூசித் துளையும் சுயிறும்
பேயு மையு தூறு மாரும்.
 - 1619 பாசி மறையுப் பாசியு மாரும்.
 - 1620 பாசனம் உண்கலனும் பாண்டமுஞ் சற்றமும்.
 - 1621 பாடகஞ் சிவப்பும் பாடகமு கீனனும்.
 - 1622 பாடு பெருமையு மொலியும் படுத்தும்
பக்கமும் பண்பு மிடமும் பட்டும்.
 - 1623 பாடி கசரும் சாடும் படைபும்
பரிசறையு மாறு குறும் பகர்வர்.
 - 1624 பாடையோ ரிசையு மாச்சிபு மாரும்.
 - 1625 பாடலஞ் சேரன் பரியுஞ் சிவப்பும்
பாதிரியுஞ் சபதமு மூங்கிலு மாரும்.
 - 1626 பாட்டி பாணிச்சிபும் பாட்டியு சாயும்
பன்றியு சரியும் பாட்டியமையு மாரும்.
 - 1627 பாணி பாட்டி தெலியுஞ் சோலையும்
பண்டமும் பாட்டலு மூரும் சீரும்
அமுதும் கையும் படைபும் பற்றும்
சாடு செமும்பொழுதும் காணு மாரும்.
 - 1628 பாண்டில் பரியங்கமும்பேயு மூர்நியும்
ஏறு மிடபு சாயும் வட்டமும்
சட்டிலும் தாளமும் விளக்கின் தசழியும்
வண்டியு மெனவே வழக்கினர் புலவர்.
 - 1629 பாண்ட மேக வண்டின் குறிஞ்சியும்
பட்டில் கணையும் பசர்க்கதனர் புலவர்.
 - 1630 பாதி சனியும் பாநியு மாரும்.
 - 1631 பாநிரி மூங்கிலும் பாடலமு மாரும்.
 - 1632 பாத்தப் பகுத்துண்டலுங் கஞ்சியுஞ் சோறும்.
 - 1633 பாத்தி சிறுச்செய்யும் வீடும் பகுத்தும்
பாண்டமும் பத்தியுர் பசர்க்கதனர் புலவர்.
 - 1634 பாடவல் கிரியுக் தருவு மாரும்.
 - 1635 வாய்பு வரம்பும் பாம்பின் விசற்பமும்.
 - 1636 பாயசம் பாற்சோறும் பாற்குறன் டியுமாம்.
 - 1637 பாயல் வீழ்தலு மெத்தைபு மாரும்.
 - 1638 பாய்மாப் புலியும் குதிரையும் பகர்வர்.
 - 1639 பாரி தூசம் பூமியும் சுட்டிலும்
சுடலு மனைவியும் வன்னலும் கள்ளும்
பார மும்பா சறையும் பகர்வர்.
 - 1640 பார் மறைபேரமும் பூமியும் புத்தனும்
கல்லின் பரப்புக் தேரின் பரப்பும்
உரோசணி யுமென வரைத்தனர் புலவர்.
 - 1641 பாரம் பொறையும் புலியும் வன்பாரமும்
கலிணையும் கலசமு கீர்க்கரையு சிறையும்
மரக்கல மும்வினை யாட்டும் வகுத்தனர்.
 - 1642 பார்வை கண்டு மறிப்புக் தீவகமும்.
 - 1643 பாராவாரன் சுடலும் சுடற்கட் கரையும்.
 - 1644 பாராதி டுக்கொன் டட்டலு முலாவலும்.
 - 1645 பாரதி தோணியும் பணு வாரட்டியும்.
 - 1646 பாரித்தல் தோற்றமும் பாப்பதலு மாரும்.
 - 1647 பாலம் கீர்ப்பாலமு தெறிபும் பசும்.
 - 1648 பாலே பக்கமும் பகுத்தலு மிடமும்
பாலுக் திசையும் வெண்மையு மியல்பும்.
 - 1649 பாலி கள்ளும் பாலி யாறும்.
 - 1650 பாலே வெண்மையும் புணர்ச்சு போதலும்
பொருள்வயிற் பிரிதலும் பாட்டும் பாலைபும்
பாலுக்கல் பாட்டுமும் பிரிவு ணர்த்தலும்
புணர் பூசமுக் தருவுஞ் சவையும்.
 - 1651 பாலிகை யுத்தும் பட்டவான் முட்டும்
வட்டமு மெனவே வழக்க கலரும்.
 - 1652 பாலகன் தீயும் தீக்கட வுறமாம்.
 - 1653 பாலம் பாலினையும் மெய்பும் பாகமும்.
 - 1654 பாலே பெண்ணும் பாலையு மாரும்.
 - 1655 பாழி விண்ணுக் தவத்தோர் சாலையும்
ஊரும் படுக்கையு மென்னல குறும்
பாயலும் விவகின் சேக்கையும் வலியும்
பாரு மலையின் முறையும் பசர்வர்.
 - 1656 பாரித்தப் பட்டும் கண்ட சருக்கரையும்
பாற்சோறும் குழம்பும் பகர வாகும்.
 - 1657 பாணு வாதித்தலு மொளியும் பகலுமாம்.
 - 1658 பாணல் செய்யும் சுடலு செய்தலும்
மருதமும் கள்ளும் பரியும் வெறியிலையும்.
 - 1659 பாலே ஊர்பா விசற்பமும் பணுவலும்
ஊலும் பரத்தலும் பரவலும் பாய்பும்.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட அவர்களின்

டானிக்குகள் :

பாதாயிலேகியம்	ரூ. 3-0-0
ரதிலல்லப லேகியம்	2-0-0
மஹா திராக்ஷாதி லேகியம்	2-0-0
குழந்தைகளுக்கு	
மூதீசர் கன்னூரி மாத்திரை	0-4-0
பால சஞ்சிவினி	0-4-0
பால ஸைதா (டானிக்)	1-0-0

வைதலங்கள் :

சுத்தனூதி 6 அவுன்ஸ் ரூ.	1-0-0
அமிர்தாமலக	0-12-0
பிரேமகாமலக	0-12-0
ஸ்திரீகளுக்கு	
ஸூதக டானிக்	2-0-0
கர்ப்பாசய டானிக்	2-0-0
பரலவ லேகியம்	1-8-0

கமார் 300 மடசியாவனபாசா மடமியுங்காமலக.தலம் காறாஜனா மாத்திரை தயவுசெய்து
 போலிகள் நூல்கள் கவனித்து
 ஏமாற்றும். சூதாராம-மாக்கேட் (ரஜஸ்தன் செய்குள்ளது) I.D.L. 61, மெடிக்கேட்-டபூர் வாகியும்.

மடசியாவனபாசா மூலக்கேதோரத்திறமுணைக்கு **ஜவரேக**

சுத்தமய்யாசாஸ்திரம் **காலநாலகலி** **ஜவரேக**

[புஸ்பங்கள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸ்டன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

வ ர் தி த ம ா ன ம்

கிளியால் அகப்பட்ட திருடன்:—பம்பாய் நகரத்தில் கிரகாம் வீதியிலுள்ள ஒரு வீட்டில், பேர்பெற்ற திருட்டுக்கிய டி. செளவா வெரு சாமர்த்தியமாகப் புகுந்தவிட்டான். அவ்வீட்டிலுள்ள ஒரு ஆயிரக்காக்கிளி திருடனைக் கண்டதும் இரைச்சலிட்டுக் கத்திக் கத்திச் சொந்தக்காரரை எழுப்பியது. திருடன் கிளியின் சப்தத்தைக் கேட்டு நடுங்கித் தப்பியோடவும் மார்க்கமின்றி வீட்டிலுள்ள ஸ்தான அறையில் ஒளிந்துகொண்டான். அந்தக் கிளியின் சப்தத்தைக் கேட்ட வீட்டுச் சொந்தக்காரர் விழித்துச் சந்தேகப்பட்டு நாலா புறமும் சுற்றிப் பார்த்தனர். ஆனால் திருடனைக் காணாததால் மீண்டும் படுக்கச் சென்றனர். இவர்கள் பிடித்ததும் கிளி மீண்டும் கூச்சலிட ஆரம்பித்தது. வீட்டிலுள்ள சிலர் சந்தேகப்பட்டு வீட்டை முழுவதும் சோதிக்கவாயினர். இவர்கள் சோதித்துக்கொண்டுவந்தபோது ஸ்தான அறையிலுள்ள ஓர் கண்ணாயில் திருடன் சாய வடிப்பதைக் கண்டு திருடனைப் பிடித்துப் போலீசாரிடம் ஒப்படைத்தனர்.

ஆறுமலை பிராங்கி:—இது காறும் உலகத்தில் செய்யப்பட்டிராத பிரமாண்டமான பிராங்கி யொன்று அமெரிக்கர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அதன் வாய்காலம் 14 அங்குலம். நிறை 40 டன். அதைச் செய்வதற்குச் செலவு 22,000 பவுன். ஒரு வெடிக்குச் செலவு 150 பவுன்; 6½ அடி நீளமும் 1680 பவுன் நிறையுமுள்ள இருப்பாயுதத்தை 6 மைல் தூரம் இந்தப் பிராங்கி எறிபுறாம்.

வீதியின் கதி:—பாரிஸில் பல வருடங்களாக ஒரு வன் தன் மனைவியுடன் அதிக கஷ்டப்பட்டு உழைத்துப் பணம் சம்பாதித்த பிறகு இருவரும் ஸ்விட்டர் லாந்துக்குச் சென்று செளக்கியமாக வாழலாமென்று புறப்பட்ட தினத்தன்று அவர்கள் இருவரும் தங்கள் சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு உல்லாசமாகச் சிறு படகில் சென்றனர். தூர் அடித்துவசமாகப்பட்டுக்கவிழ்ந்தது; பணமும் போயிற்று. ஆனால் அவர்கள் மார்திரம் காப்பாற்றப்பட்டனர். அவர்கள் மனம் உடைந்து வீட்டிற்கு திரும்பினர்.

* * *

பொறுமையற்ற புருஷன்:—ஆஸ்டிரியா நாட்டில் ப்ரேக் நகரில் ஆண்டன் நெவாலி யென்பவர் தமது மனைவி தம்பிடம் சொல்லாமல் வெளியே போயிருந்த பழறித் திராது பெருங் கோபம் கொண்டுவிட்டார். (அவள் சோரம் போயிருப்பதாகக் கருதினர்.) அதனால் பொறுமை கொண்ட அவர் தமது மனைவியின் இரு தங்கைமாமர்களையும் கொன்றுவிட்டுத் தானும் தற்கொலை செய்துகொண்டார். பின்னர் மனைவி வந்தாள். அவள் கோயிலுக்குப் போயிருந்தாள்!

அ மி ர் த சா க ர ம்

தேசபலத்தையும், இரத்த விருத்தியையும், ரூபக சக்தியையும், தாது புஷ்டியையும்
கொடுப்பதில் எங்களுடைய

ஆ த ந க ரி க்ர ஹ ம ன் த ரை கள்

அயிர்தசாகரம் போன்றவை.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப் பி 1 ஷூ கு. 1 0 0
5 டப்பின் கு. 4 0 0

இலும்! இன்பவாழ்க்கையாலடைந்த சக்தி இலும்!
ஆதங்க ரிக்ரஹ ஓஷதாஸ்யம்,
26, பிராட்வே, மதராஸ்.

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
Head Office:
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

New Business Completed
During 1932 ... Rs. 1,55,56,720
Out of a business of ... Rs. 1,96,70,000

received in proposals,
for the policyholder
from an investment
point of view.

Life Assurance is security
for the policyholder
and after him for his
wife and children.

Claims paid over ... Rs. 1,00,00,000
Total Assets exceed ... Rs. 1,90,00,000

For Terms & Conditions apply to:—
T. ANANTACHARI,
Branch Secretary,
113, Armenian Street,
Madras. OR **R. G. DAS & Co.,**
Managers.

FIRE & ACCIDENT RISKS
covered by
NATIONAL FIRE
AND
GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta

For Terms & Conditions apply to:—
T. ANANTACHARI,
Branch Secretary,
113, Armenian Street,
Madras. OR **R. G. DAS & Co.,**
Managers.

ஏஷ்யாடிக்க கவான்மெண்டு சேஷ்யூரட்டி
லீப் அஷ்யூரன்ஸ் கம்ப்ளெனி,
லிமிடெட்,
(மைசூரில் இணைக்கப்பட்டது.)

பிரதான இந்திய சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த இம் முற்போக்கு வாழ்ந்த லீப் ஆபீஸ் இணையற்ற மிகவும் குறைந்த செலவில் கவீன அஷ்யூரன்ஸ் திட்டங்கள் யாவற்றையும் அளிக்கின்றது. நோய், விபத்து, காலங்களில் சக்தியில்லாமலிருந்தால் அப்போது லாபங்களடனும், தானாகவே பறிமுதல் செய்யப்பட முடியாத வசதியுடனும் கூடியது. பாலிஸிகள் பறிமுதல் செய்யப்படாமலும், ஆக்கேபிக்க முடியாமலும் உள்ளவை. பாலிஸி கெடுவடையும் காலத்தில் சாகவதமான ஆதரவு கொடுப்பது. ஸ்திரீகளது ஆயுள் களுக்கும் இன்ஷியூர் செய்யப்படும்.

இன்றே விவரங்களுக்கு எழுதுக:—
V. ரங்கஸாமி பி. ஏ., பி. ஏ., எல்.,
ஜெனரல் செக்ரிடரி & மாஜனேர்,
பெங்கூர் ஸ்டி.